

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable Sr. Lluís Companys i Jover

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 27 d'abril del 1933

SUMARI

A les cinc menys cinc minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Lluís Companys i Jover.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior, després d'unes manifestacions dels senyors Casanoves, honorable President i Abadal, rectificant uns errors d'impremta al DIARI DE SESSIONS.

Ordre del dia:

Prec del senyor Comorera al senyor Conseller de Governació, sobre uns fets anòmals ocorreguts a Esparraguera.

Resposta del senyor Conseller de Governació i rectificació del senyor Comorera.

Prec del senyor Andreu al senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social, sobre una subvenció a l'Ajuntament de Reus. El senyor Simó i Bofarull s'adhereix al prec del senyor Andreu.

Prec del senyor Simó i Bofarull interessant que es dictamini, per la Comissió de Justícia, un Projecte de Llei que reguli la intervenció dels Rectors de pobles en actes testamentaris, i altre prec del mateix senyor Diputat per la depuració del Sometent.

Respostes del senyor Andreu, de la Comissió de Justícia, i del senyor Conseller de Governació, aquest en quant al segon prec.

Prec del senyor Farreres i Duran al senyor Conseller de Governació, denunciant un cas de caciquisme a Ulldecona.

Resposta del senyor Conseller de Governació i rectificació del senyor Farreres.

Continua la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte d'Estatut Interior de Catalunya.

Comença la discussió de la totalitat del títol V, que tracta de la Funció Judicial.

El senyor Abadal consumeix un torn en contra.

Resposta del senyor Andreu, per la Comissió.

Rectificacions dels senyors Abadal i Andreu.

Consumeix un altre torn en contra el senyor Ruiz i Ponseti.

Li contesta, per la Comissió, el senyor Casanoves.

Nova intervenció del senyor Abadal.

Rectificacions dels senyors Casanoves i Ruiz i Ponseti.

Resta acabada la discussió de la totalitat, i es passa a la de l'articulat.

Són aprovats els articles 62, 63 i 64 del Projecte.

Es llegit l'article 65 i a continuació un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana.

Defensa del vot particular pel senyor Ventosa i Calvell.

Intervé el senyor Ruiz i Ponseti.

El senyor Casanoves, per la Comissió, contesta als dos anteriors oradors.

Manifestacions del senyor Lluhi i Vallescà.

Intervé de nou, per la Comissió, el senyor Casanoves, contestant al senyor Lluhi.

Rectificacions dels senyors Ventosa i Calvell i Ruiz i Ponseti.

Es suspèn la sessió, per a poder-se reunir la Comissió d'Estatut.

Represa la sessió, es dona lectura de la redacció definitiva de l'article 65.

Intervencions dels senyors Duran i Ventosa i Casanoves, i rectificacions d'ambdós senyors.

Retirat el vot de la Minoria de Lliga Catalana, i mantingut el de la Minoria d'Unió Socialista, es procedeix a la votació d'aquest darrer, que és rebutjat, amb els vots a favor de la Minoria.

Es retirat un altre vot particular de la Minoria de Lliga Catalana, i aprovat l'article 65.

Explica el vot el senyor Galés.

Manifestacions del senyor Casanoves.

Es retirat un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana a l'article 66.

El senyor Tauler, per la Comissió, dona compte d'una modificació a l'article.

S'aprova l'article amb la modificació proposada per la Comissió.

Article 67. S'aprova.

Es llegeix un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana a l'article 68, que defensa el senyor Ventosa i Calvell.

Li respon el senyor Casanoves, per la Comissió.

Rectificacions dels senyors Ventosa i Calvell i Casanoves.

Es suspèn la discussió.

Ordre del dia per a la sessió de divendres.

S'aixeca la sessió a dos quarts de nou i tres minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a les cinc menys cinc minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Lluís Companys i Jover.

Al banc roig hi ha els honorables senyors Conseller Delegat i Consellers de Governació i d'Agricultura i Economia.

Es llegida l'acta de la sessió anterior.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'acta?

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: Es amb referència a l'acta i al DIARI DE SESSIONS. Com sigui que en el DIARI DE SESSIONS d'ahir, en la seva pàgina 1186, amb motiu d'una interrupció meva que deia: «Dintre del Parlament, naturalment; dintre les grans directives parlamentàries», m'atribueix fins al cap d'avall de la columna de la pàgina següent, en la qual hi ha en realitat al final part del discurs pronunciat pel senyor Duran i Ventosa, i encara que això es salva pel fet que al final de la intervenció del senyor Duran i Ventosa és aplaudit, naturalment, per la Minoria de Lliga Catalana, com sigui que no puc atribuir-me aquesta paternitat, que tampoc vull discutir al senyor Duran i Ventosa, agrairia que constessin aquestes paraules al DIARI DE SESSIONS d'avui, per tal que quedin rectificats aquests conceptes que equivocadament podrien atribuir-se'm.

El Sr. ABADAL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Constaran en acta, naturalment, les paraules del senyor Casanoves. I jo aprofito aquesta avinentesa per a declarar que en el DIARI DE SESSIONS del dia 25 d'aquest mes han aparegut, posant-les en llavis de la Presidència, unes paraules que, des d'aquest setial, a més d'injustes, serien incorrectes i inadmissibles, dirigides a Lliga Catalana, i he pogut comprovar que això no és pas per culpa dels taquígrafs. Consti així, i vull que s'esmenti aquesta aclaració que acabo de fer. El senyor Abadal té la paraula.

El Sr. ABADAL: Senyors Diputats: Ja gairebé no hauria de dir res. Tots nosaltres sabem la perfecta cortesia i la imparcialitat amb què el senyor President ens presideix a tots. Quan he vist al DIARI DE SESSIONS la qualificació respecte a nosaltres que s'atribueix al senyor President, m'he quedat astorat. Jo sabia que, efectivament, el senyor President no podia haver dit tal cosa, i havia demanat la paraula res més que per a fer aquesta observació, que ja no té objecte des del moment que el senyor President, amb més autoritat, ho ha dit des de la Presidència.

El Sr. PRESIDENT: Cal aclarir que aquestes dificultats o deficiències aparegudes al DIARI DE SESSIONS, no han estat, segons ha pogut comprovar aquesta Presidència, per culpa dels taquígrafs, sinó que són coses exteriors al treball taquígràfic d'aquesta Cambra. ¿S'aprova l'acta després de les aclaracions que s'han fet? Resta aprovada.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

Sobre les anomalies d'Esparraguera

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Comorera.

El Sr. COMORERA: Senyors Diputats: Vaig a fer una pregunta al senyor Conseller de Governació. A Esparraguera hi ha encara un feu-de que, no obstant els dos anys de República, conserva totes les característiques dels antics feudes que hi havia a Catalunya sota la monarquia. Es tracta d'una fàbrica propietat del senyor Sedó. Al senyor Sedó ja el coneixem tots; sota la monarquia era un cacic a les ordres dels pitjors servidors del rei; ara, amb la República, vol seguir essent un cacic, i està a les ordres del senyor Lerroux. Però no és la qüestió política la que en aquest cas més interessa. I és que aquest senyor Sedó, no comprenent o no volent comprendre, perquè no li han fet comprendre tampoc, que els temps han canviat i que sota la República i en règim democràtic el concepte de la vida industrial ha de transformar-se també totalment, aquest senyor Sedó, dic, vol que la seva fàbrica i els obrers que hi treballen siguin també una sucursal del seu sentiment polític, i siguin un instrument dels seus petits odis i de les seves petites passions.

Contra els obrers del Sindicat, ha organitzat un Sindicat Groc. Aquest Sindicat Groc, que s'estén arreu de Catalunya, té per nom «La Victòria». «La Victòria» té una espècie de semblança amb l'antic Sindicat Lliure; és una cosa creada per la Patronal que està ja donant molt joc en alguns dels pobles més endarrerits de Catalunya i que, si no s'hi posa cura, donarà segurament molts dies de dol quan ja l'ordre públic estigui traspas-sat a la Generalitat. La lluita entre el Sindicat «La Victòria», Sindicat Groc i a les ordres del senyor Sedó, amb el Sindicat antic i autèntic de la localitat, ha tingut darrerament conseqüències que poden ésser tràgiques si el Poder públic no hi intervé de manera decidida i urgent. Va haver-hi allí una baralla dintre de la fàbrica, provocada per una afiliada al Sindicat Groc de la Patronal. Aquell fou, podríem dir, el motiu que provocà aquest xoc entre les dues forces. Aprofità el senyor Sedó aquesta avinentesa, aquest esclat de passions que segurament ell o els seus instruments provocaren, per a tancar la fàbrica. El fet de tancar la fàbrica, en si mateix, és una qüestió que escapa segurament al Conseller de Governació; no és tampoc la qüestió que jo ara plantejo. Però el fet real és que una vegada tancada la fàbrica, sense raons de caràcter econòmic que ho justifi-qui, tots els instruments d'ordre públic d'Esparraguera estan a les ordres del senyor Sedó i de les seves passions mesquines. Dintre de la fàbrica Sedó, dintre d'aquell petit clos tancat, encara amurallat, en el qual avui sota la República no hi entren més papers que els que el senyor Sedó vol o més li plauen, hi ha un destacament de sis o deu — no recordo bé el nombre — guàrdies civils, que fa anys i anys que estan allí, i que més que guàrdies civils de la República són guàr-

dies civils del senyor Sedó. Aquesta guàrdia per-manent de la Colònia Sedó atropella constantment els obrers de consciència lliure; perquè fora de la mateixa Colònia, tot anant al poble, han succeït coses d'extrema gravetat, de les quals el senyor Conseller de Governació segurament ja en té coneixement, i contra les quals haurà pres al-guna mesura. I és que la Guàrdia civil del poble, més reduïda que la de la Colònia, també està a les ordres del que vol el cacic màxim de la localitat, el senyor Sedó; i no sols la Guàrdia civil, sinó també el Sometent, perquè allí s'ha donat el cas extraordinari que, amb motiu d'aquest petit conflicte d'ordre social, que s'hauria de designar d'altra manera, s'ha aixecat el Sometent d'Esparraguera. El Sometent d'Esparraguera està a les ordres de monàrquics coneguts i reaccionaris de tota la vida, i recorre el poble, escorcolla les cases, insulta els ciutadans pels carrers, els fa aixecar els braços, els catxeja, en fi, fa tota aquella sèrie de coses que acostuma a fer la policia en moments de gravetat excepcional.

(Entra l'honorable senyor Conseller de Cul-tura.)

Jo no sé qui ha autoritzat el Sometent d'Esparraguera a cometre aquells atropells inqualificables contra els ciutadans. No sé tampoc com pot defen-sar-se de l'actuació d'un monàrquic i cacic tradi-cional de la localitat, com és el senyor Sedó, i que el Sometent hagi de prendre cartes en una lluita de caràcter social.

Evidentment que aquesta situació és insoste-nible, perquè la Guàrdia civil de la localitat, junt amb el Sometent, estan constantment provo-cant una situació de violència; perquè la Guàrdia civil de la localitat junt amb el Sometent, ni tan sols respecta aquella cosa que és en els pobles la màxima autoritat i garantia d'autoritat, l'Ajun-tament; perquè s'ha donat el cas — i és vergo-nyós dir-ho — que la Guàrdia civil ha insultat en ple carrer als Regidors d'Esquerra — són d'Esquerra Republicana de Catalunya, no són de la Unió Socialista, i vull fer-ho constar perquè es vegi que la seva intervenció no hi ha cap classe de parcialitat —, ha agraviat i insultat pública-ment a Regidors i Tinents d'Alcalde de la vila d'Esparraguera, perquè els semblava a aquella Guàrdia civil i Sometent que estaven més d'acord amb els obrers de consciència lliure, que no pas amb els pobres esclaus que segueixen les instruc-cions i obeeixen les ordres del senyor Sedó. Evi-dentment que la situació allí és molt violenta. Hi ha un estat de vehemència col·lectiva, i si no es prenen mesures urgents, fent que el Sometent es tanqui a casa seva, o desarmant-lo — que fóra el millor —, i canviant totalment la Guàrdia civil, fent que aquells homes que fa anys i anys que vi-uen de les gràcies i dels obsequis del senyor Sedó, els portin cap a Andalusia, ben lluny, perquè ningú els pugui veure més, hi haurà un fet trà-gic, hi haurà sang pels carrers d'Esparraguera.

Es per això que, sabent com està la situació social i moral d'aquella vila tan important, m'he permès dirigir-me al senyor Conseller de Gover-nació en el sentit que ens informi sobre quines mesures s'han pres, perquè, segons informes que jo he rebut, ja hi ha intervingut el senyor Selves.

No vull acabar aquesta petita intervenció sense llegir a la Cambra un paràgraf de la carta que jo he rebut del ciutadà que m'ha informat dels fets esdevinguts a Esparraguera. És un paràgraf simptomàtic, és un clam que ben segur a totes hores de cada dia podríem escoltar arreu de Catalunya, des del més petit poble a la ciutat més gran. Diu: «Per tant — i prego al senyor Conseller de Governació que es fixi bé en això —, els enemics de la República estan armats i protegits per tot, mentre que els republicans no ens podem moure de casa per no exposar-nos a una brutalitat d'aquesta gent.» Ben segur que és el clam de tot Catalunya, el clam de la gent sincerament afecta a la República, que es veu completament indefensa i a mercè de qualsevol cop d'audàcia dels enemics de la República que avui, després de dos anys de República i d'Autonomia, estan més armats que mai. Cal, doncs, que ens hi fixem bé i fem els esforços que siguin necessaris per a posar fi a aquesta situació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Senyors Diputats: La pregunta adreçada pel senyor Comorera al Conseller de Governació, ja sap prou bé el senyor Comorera que està contestada per endavant. Jo, fins ahir a la tarda no em vaig assabentar dels fets que venien ocorreguent a la vila d'Esparraguera; va ésser ahir a la tarda, quan una Comissió presidida pel Tinent d'Alcalde d'Esparraguera va venir a visitar-me precisament al Parlament i em va fer l'exposició detallada dels fets que acaba de relatar la V. S. És inútil repetir una vegada més que la nostra intervenció és limitadíssima en aquests afers; i malgrat la gran quantitat de voluntat que nosaltres posem en llur resolució, la V. S. sap que no sempre hi podem intervenir amb gran eficàcia. El cert és que després d'haver parlat en el Parlament amb aquesta Comissió i amb la temença de què ahir a la nit ocorreguessin fets desagradables i en evitació de possibles vessaments de sang, jo, acompanyat d'altres Diputats de l'Esquerra Catalana, vaig visitar el Governador civil per a fer-li una exposició clara i neta dels fets que venien ocorrent en aquella vila. En primer terme, vaig fer-li les consideracions oportunes en relació a la intervenció de la Guàrdia civil, que jo entenia que havia d'ésser més moderada i que havia de concretar-se única i exclusivament al manteniment de l'ordre públic, prescindint de tot sentit partidista, prescindint de tot sentit de classe, limitant-se a estar al costat de l'autoritat competent. Però una de les coses que a mi em va impressionar més fou la intervenció del Sometent en aquests fets. Com es recordarà, fa uns dos dies que en aquesta Cambra es va presentar i es va aprovar un proposició incidental demanant la revisió i depuració del Sometent, cosa que va produir gran alarma entre les files de la Lliga Catalana, perquè els va semblar que anàvem a atacar a fons la institució del Sometent, i, ara, repeteixo que el Sometent és precís, és necessari que se'l depuri anant a la seva revisió. I potser també serà necessari i precís que en els nuclis urbans i llocs on hi hagi força pública suficient per al manteniment de l'ordre, no existeixi el Sometent; i tan sols existeixi aquest en els llocs on

no hi hagi força pública. Però malgrat aquestes consideracions, el Sometent té unes obligacions estrictes a complir; el Sometent no pot sortir al carrer excepte en dos casos: en el cas en què sigui requerit per l'autoritat competent, i també en el cas que el desordre públic sigui de tal naturalesa que la força pública sigui impotent de moment per a restablir l'ordre. Això és el que varem exposar al Governador civil i he de dir que aquesta autoritat va comprendre perfectament el sentit de la meua exposició de fets, i ahir mateix va ordenar que les coses tornessin al seu lloc.

He de fer una rectificació dels fets exposats pel senyor Comorera. El senyor Comorera deia que en la fàbrica Sedó ahir es varen produir unes baralles entre obrers, quan els fets a què es refereix el senyor Comorera daten ja de vuit o deu dies.

El Sr. COMORERA: He dit que hi varen haver uns incidents...

El Sr. CONSELLER de Governació: No va ésser ahir, perquè fa vuit o deu dies que la fàbrica Sedó està tancada.

El Sr. COMORERA: Sí, sí, no he dit el contrari.

El Sr. CONSELLER de Governació: Entenem que aquí es necessita i cal la intervenció ràpida de les autoritats que tenen al seu comandament els elements de l'ordre públic en les ciutats i viles de Catalunya; i varem recomanar per això al Governador civil que intervingués en aquests afers, perquè la llei de defensa de la República determina els casos en què es pot tancar una fàbrica i també els casos en què no es poden llançar al carrer els obrers, que en el cas aquest de la fàbrica Sedó, són uns dos mil obrers. Sí, la llei de defensa de la República determina aquests casos, perquè del contrari, els fabricants podrien sabotejar impunement la República. En la carta que ens ha llegit el senyor Comorera, ens diu que els enemics de la República estan molt animats...

El Sr. COMORERA: Armats.

El Sr. CONSELLER de Governació: ...i armats contra la República. Doncs bé: que es desenganyi tothom. Contra la República, mentre nosaltres estem aquí, tingui la seguretat la V. S. i tothom de què als enemics de la República els desarmarem, que no pot ésser ni ha d'ésser que els enemics de la República vencin. Aquesta és la nostra voluntat i la República està completament garantida. (*Molt bé!, en la Majoria.*)

El Sr. COMORERA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Comorera té la paraula, per a rectificar.

El Sr. COMORERA: En primer terme, hem d'agrair al senyor Selves la contestació a les meves paraules. Creiem que el to, i més que el to la intenció de les seves paraules, haurien de sentir-se sovint en aquest Parlament perquè s'estengués per totes les terres catalanes. Però fóra també molt interessant que, fent ús de la influència moral que sens dubte té avui a la Generalitat sobre tots els organismes de Poder públic que encara depenen de Madrid, es tractés, fent ús d'aquesta influència moral, de convèncer a qui sigui perquè aquest bon senyor Sedó no es pogués burlar més de la República i dels obrers i li fos aplicada degudament la Llei de Defensa de la República. S'ha de tenir en compte que el tancament de la fàbrica aquesta no és d'ara, ja he dit que es va tancar

fa alguns dies. I la Llei de Defensa de la República ha d'ésser aplicada també als poderosos. El tancament d'aquesta fàbrica no va ésser un tancament directe, perquè el senyor Sedó té prou picardia per a saber cercar la retirada. El motiu del tancament va ésser una maniobra d'aquest sindicat groc titulat «La Victòria», organitzat pel senyor Sedó i sostingut per ell i per la Guàrdia civil. La vigília del tancament es va fer un pregó per la vila dient que el dia, següent cap obrer anés a treballar. I aquest va ésser el pretext que va donar motiu al senyor Sedó per a provocar aquesta situació de fet, de violència, entre el poble i la immensa majoria dels treballadors. Per això tornem a dir que fóra molt convenient, perquè no és la primera vegada que fa aquestes històries, que se li apliquessin els articles més contundents de la Llei de Defensa de la República.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Conseller de Governació, per a rectificar.

El Sr. CONSELLER de Governació: Breument; tan sols unes paraules per a rectificar les que ha dit el Diputat senyor Comorera. La Llei de Defensa de la República encara no està en les nostres mans per a la seva aplicació. I, a més, hem de dir que ens agradaria que el dia que nosaltres poguéssim actuar en aquest sentit, comptéssim amb una llei d'ordre públic que no fos la mateixa Llei de Defensa de la República. Però siguin la classe d'homes que siguin, siguin la naturalesa i condició que siguin aquests homes, nosaltres, el Govern de la Generalitat de Catalunya, estem disposats a què tots vinguin obligats al compliment estricte de la llei; i quan més poderosos, amb més energia actuarem...

El Sr. COMORERA: La Llei de Defensa de la República ha d'ésser aplicada també als poderosos.

El Sr. CONSELLER de Governació: Perquè ja és hora que tots siguin iguals davant de la llei.

D'una subvenció a l'Ajuntament de Reus

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU: Senyors Diputats: Breus paraules, per a adreçar un prec, o millor dit, per a demanar a la Presidència que trameti un prec al senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social, a fi que es resolgui el més prompte possible la instància que té presentada l'Ajuntament de Reus respecte a una subvenció que venia cobrant i que per una maniobra política li va ésser suprimida. L'Ajuntament de Reus, crec que podríem afirmar que entre els de Catalunya de la seva categoria és el que en el seu Pressupost consta d'una manera efectiva els grans esforços que fa per totes les institucions de caràcter d'assistència social. Crec que té, sense poder dir exactament la xifra, assignades una quantitat superior a 300.000 pessetes per aquests serveis, la major part dels quals no tenen caràcter local, sinó comarcal. És a dir, que són d'utilitat no solament pels ciutadans de Reus, sinó per a tots els ciutadans d'aquella comarca. Això feia que l'antiga «Diputació» de Tarragona, per tal de compensar aquest esforç, li donés anyalment una subvenció per assistència social d'unes 15.000 pessetes. Aquesta subvenció va ésser suprimida d'una manera irregular l'any 1931; però llavors l'Ajuntament va dirigir-se a la Generalitat i es digué a l'Ajuntament de

Reus que se li restituïria aquesta subvenció injustament suprimida. I com sigui que en l'actual Pressupost hi ha una quantitat de mig milió de pessetes per a subvencions a les comarques, per tal finalitat, crec que, dintre d'aquest capítol, el Comissari d'Assistència Social pot reparar aquesta injustícia i resoldre aquesta instància que li té presentada l'Ajuntament de Reus. Prego la Presidència que tingui l'amabilitat de transmetre el prec al senyor Dencàs.

El Sr. PRESIDENT: La Mesa transmetrà el prec al senyor Conseller de Sanitat. Té la paraula el senyor Simó.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Dues paraules per a adherir-me al prec del senyor Andreu. Efectivament, el senyor Conseller de Sanitat ens va donar l'assegurança de què seria estudiat aquest cas, i jo puc afegir quelcom com a complement d'allò manifestat pel senyor Andreu, o sigui, que aquesta subvenció que es demana solament seria per un any, puix que, una vegada organitzats els nous serveis, és d'esperar que aquests serveis de sanitat comarcals carregaran les hisendes que calguin, ja sigui les comarcals, ja de la Generalitat.

Interessant que es dictaminí un Projecte de Llei. Per la depuració del Sometent

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: I ara que estic en l'ús de la paraula, aprofitaré l'avinentesa per a formular un altre prec. Jo em permetria dir que s'interessés a la Comissió de Justícia que, si no té moltes ocupacions que li impossibilitin, dictaminí aviat sobre una proposició de llei que tracta d'una matèria que, si no estic equivocat, de no resoldre's aviat al Parlament, pot portar perjudicis. Es tracta d'una llei que no està pas inspirada per la clerofòbia, sinó per una raó legal, per una raó pràctica. Es tracta del següent: Una vegada aprovada la Constitució i havent deixat d'ésser els rectors dels pobles funcionaris de l'Estat, al meu entendre, són nuls tots els testaments que autoritzin els rectors; i si no s'aprova aquesta llei o no es declara que poden o no poden autoritzar els testaments, es crea un estat de dret al marge del dret, la qual cosa portarà sempre un caos i una pertorbació de caràcter familiar. Agrairia, doncs, moltíssim a la Comissió de Justícia que, afirmativament o negativament, dictaminés sobre aquella proposició.

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: I ara, si em permet la Presidència, corroborant manifestacions del senyor Comorera i que també han estat fetes per altres senyors Diputats, suggeriria que podria ésser tal vegada útil que es fes una crida oficial o oficiosa als republicans de Catalunya per tal que s'inscribissin al Sometent, si és que el Govern no el vol dissoldre, perquè els que ens ocupem d'aquestes coses — jo fa uns tres anys que me'n ocupo, encara que, dissortadament, sense aconseguir res — ens trobem que certs organismes o autoritats diuen que es donin noms per a fer caporals o sots-caporals de pobles o districtes, i no hi ha cap republicà. Jo no sé si per a ingressar al Sometent de Catalunya s'exigeix — perquè no

ho he intentat mai — el que s'exigia a Castella quan jo hi vivia, en els moments de creació del Sometent de la Dictadura, o sigui una fulla en la qual s'havia de signar la fidelitat a la monarquia. Els republicans de Castella, entre els que jo em trobava accidentalment, vàrem tenir la idea d'inscriure'ns en bloc al Sometent, quan la Dictadura aprofitava aquelles armes que semblava que ara encara es volen aprofitar contra nosaltres, i no vàrem poder fer-ho perquè en firmar aquell full se'ns obligava al perjurí. Si es va realment a depurar-lo i a organitzar-lo suprimint el dels grans nuclis urbans i mantenint-lo a les poblacions rurals, ens podem trobar el dia de demà que, donada aquesta atmosfera creada en la major part de l'organització del Sometent de Catalunya, que quan es vulgui fer aquesta transformació política d'aquesta institució, veurem que no hi ha cap republicà al Sometent, excepte comptades excepcions que confirmen la regla. Per això em permeto suggerir que podria invitar-se d'una manera oficiosa els republicans perquè ens inscribíssim, i jo seria el primer en fer-ho.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU: He demanat la paraula per a contestar al company senyor Simó i dir-li que, si no s'ha convocat la Comissió de Justícia per a dictaminar sobre el Projecte de Llei del qual ell és un dels firmants, ha estat perquè el senyor Palacín es troba actualment malalt. No obstant, com sigui que jo crec que és interessant dictaminar sobre aquesta llei, m'ofereixo a convocar la Comissió en absència del senyor Palacín, perquè no transcorrin més dies sense dictaminar.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Per a contestar la segona part del prec del senyor Simó i Bofarull, que es refereix a la crida que podria fer-se als republicans de Catalunya, per tal que ingressessin als Sometents. He repetit mantes vegades — i avui n'és una més — la idea que té el Govern respecte el Sometent. És un assumpte que entenem que ha d'ésser plantejat dintre de breu termini a la Junta de Seguretat, i serà allà on es farà la revisió a proposta de la Generalitat. El Sometent no pot ésser una arma partidista de cap mena. S'ha de cercar que el Sometent respongui únicament al règim instaurat i no ens interessa la fracció republicana a què pertanyi, sinó que tingui fe republicana. A base d'això volem anar a la depuració del Sometent.

D'un cas de caciquisme a Ulldecona

El Sr. PRESIDENT: El senyor Farreres té la paraula.

El Sr. FARRERES I DURAN: Un breu prec al senyor Conseller de Governació respecte a un altre cas de caciquisme que s'ha donat a les comarques tarragonines. Al poble d'Ulldecona, el dia 14 d'abril, com segurament sabrà el senyor Conseller de Governació, es féu una manifestació

republicana que va ésser dissolta per l'Alcalde. Va acudir aquesta manifestació a l'Ajuntament i es va trobar que no hi havia domassos ni cap senyal de festa, perquè, segons manifestació de l'Alcalde, era un dia de dol, i es varen negar a rebre aquella Comissió que anava allí per tal de palesar l'adhesió del poble d'Ulldecona al règim republicà. L'Alcalde va prohibir els actes que aquell dia volien fer-se, en senyal de festa amb motiu de l'aniversari de la proclamació de la República, fins a les entitats republicanes, i això, com és natural, desanima a la gent que és al costat del règim, perquè veuen que passen els dies i encara els antics cacics dominen les situacions i regulen la vida de la República d'aquests pobles, tal com ells volen, sense tenir en compte l'esperit que predomina a la població. Ja sé que el Govern i el Comissari de la Generalitat s'han preocupat d'això, però han insistit els electors d'aquell districte, bons republicans, en el prec de posar alguna sanció, no pas per esperit de persecució, sinó per a inspirar la confiança necessària als elements republicans que no poden estar a la mercè d'una alcaldada i esperen que l'autoritat superior farà sentir a l'Alcalde el pes de la llei.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

(Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.)

El Sr. CONSELLER de Governació: Per a contestar amb molt de gust la pregunta formulada pel Diputat senyor Farreres i Duran. Respecte els fets d'Ulldecona, va venir al meu coneixement que s'havia produït allí una manifestació de part de l'Ajuntament en forma antirepublicana. En tenir coneixement d'aquest fet, denunciat a mi, vaig ordenar una inspecció perquè s'esbrinés i s'obris una informació sobre els fets que s'havien realitzat a Ulldecona. Fou, en referència a aquest acte, que el Comissari, per mandat meu, envià allí un delegat perquè obrís aquesta informació. Aquesta informació no ha donat el resultat que hom esperava. L'Ajuntament d'Ulldecona, és un Ajuntament que com tota aquesta classe d'Ajuntaments es preocupa molt de voltar aquestes coses d'una espècie de legalitat. De totes maneres, consta al Comissari i consta al Governador civil de Tarragona l'existència d'aquest Ajuntament neta-ment, purament, monarquitzant. Hi ha el fet que jo novament, avui, hagi designat directament per mi, un delegat perquè faci una informació molt àmplia, i jo prometo que si aquesta informació àmplia que s'obre avui dóna el resultat esperat, que jo crec que de les denúncies, telegrams, visites i comissions que han vingut respecte a aquest assumpte s'espera, jo obraré amb justícia, amb tota justícia. Res més.

El Sr. FARRERES I DURAN: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Farreres i Duran.

El Sr. FARRERES I DURAN: Solament per a agrair les manifestacions del senyor Conseller de Governació. Si realment l'inspector que ha enviat allí, com és d'esperar, és un home competent que sàpiga veure bé aquelles martingales amb què els Alcaldes de pobles vells saben bastir

el caciquisme, certes irregularitats que es produeixen, trobarà fonaments a bastament per a poder castigar aquell Ajuntament.

El Sr. PRESIDENT: Ha acabat el torn de precís i preguntes.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte d'Estatut Interior de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Comença la discussió de totalitat del títol 5.ª, que tracta de la Funció Judicial.

El Sr. ABADAL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. ABADAL: Hi ha en aquesta totalitat, presentat per la Minoria Catalana, un vot particular que, encara que es refereix a l'addició d'un article després del 64, pot referir-se a altres dels articles que hi ha en aquesta mateixa totalitat. Jo demano a la Presidència que em digui si creu millor que parli quan el vot particular vingui o que, com a exposició en la totalitat, parli des d'ara referint-me ja a aquell vot particular en conjunció amb la relació que té amb els altres articles; aleshores, de totes maneres, es simplificaria la discussió del vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Em basta aquesta opinió de la V. S. perquè jo li pregui que parli des d'ara en el sentit que acaba de dir.

El Sr. ABADAL: Des d'ara, perfectament.

El Sr. PRESIDENT: Obrirà millor les perspectives de les discussions futures.

El Sr. ABADAL: Perfectament. Senyors Diputats: Crec jo que aquest títol referent a la Funció Judicial és d'una importància extraordinària dintre del nostre Estatut Interior per a referir-se a les qüestions d'aplicació de les lleis i, per consegüent, de les realitzacions del Dret, funció que sempre ha estat considerada com una de les funcions essencials de l'Estat. Abans, quasi bé es considerava que l'única funció de l'Estat era la de la realització del Dret; després han vingut ampliacions a totes les funcions de l'Estat, que no per això no han posat mai cap ombra a la necessitat de que l'Estat curi sobretot de la realització del Dret i de l'aplicació de la Justícia.

En virtut de l'Estatut aprovat per les Corts Constituents, nosaltres tenim facultats determinades respecte de tota la qüestió de Justícia, i crec jo que nosaltres hem d'anar amb una cura extraordinària a que aquesta funció de Justícia es pugui instaurar a Catalunya de manera que sigui tan perfecte com sigui possible i que per això hem de sentar les bases fonamentals d'aquesta mateixa Administració de Justícia dins del nostre Estatut Interior. Quan he examinat jo aquest títol, m'he trobat amb que el primer dels articles que en el títol existeixen, o sigui el 62, diu únicament: «La justícia és administrada a Catalunya pels Jutges i els Tribunals nomenats d'acord amb l'article 11 de l'Estatut. Els Jutges i els Tribunals són independents en l'exercici de llur funció. No tenen altre fi que la justícia. Només estan sotmesos a la Llei.» I aquest projecte que s'estableix en aquest article ve a ésser, quasi bé, solament la reproducció del que diu l'Estatut aprovat per les Corts

Constituents i alguns dels preceptes de la mateixa Constitució de la República espanyola. L'article 11 de l'Estatut a què es refereix aquest article 62, no diu res més, respecte dels nomenaments de Jutges, sinó que: «La Generalitat organitzarà l'Administració de Justícia en totes les jurisdiccions, excepte en la militar i la de l'armada, de conformitat amb els preceptes de la Constitució i les lleis processals i orgàniques de l'Estat. La Generalitat nomenarà els Jutges i Magistrats en jurisdicció a Catalunya mitjançant concurs entre els compresos en l'escalafó general de l'Estat.» Però, senyors Diputats, la Generalitat no és una abstracció, sinó que la Generalitat és un conjunt d'organismes, establerts alguns ja en l'Estatut aprovat per les Corts Constituents i aquells altres organismes que la mateixa Generalitat vagi establint en el successiu per a complir aquelles funcions que siguin necessàries i convenients per al bon ordre de l'Administració a Catalunya. I jo pregunto: ¿Qui i com nomenarà aquells Jutges? ¿Per qui i com es faran els ascensos i trasllats d'aquests mateixos Jutges? Perquè, dir únicament que es faran en relació al que disposa l'article 11 de l'Estatut, no és dir res.

És necessari, no ja solament convenient, sinó absolutament indispensable, que es digui i es reguli la forma de fer aquests nomenaments i es marqui a quin dels organismes de la Generalitat correspondrà fer aquests nomenaments.

Nosaltres en el vot particular a què ja m'he referit, que és la proposta d'addició d'un article després de l'article 64 de l'Estatut, ja dibuixem la manera de fer-se aquests nomenaments, aquests trasllats i aquests ascensos, i ho fem de manera que queda d'una manera absolutament transparent i indubtable que l'Administració de Justícia tingui a dins de Catalunya tota aquella independència que sigui necessària i convenient perquè l'Administració de Justícia s'apliqui rectament a tothom. Perquè la mateixa indecisió que resulta dels preceptes proposats en aquest Estatut Interior respecte de qui és el que ha de fer aquests nomenaments i aquests trasllats i ascensos, dona lloc a la sospita de què en l'ànim dels que han redactat aquest Estatut Interior sigui únicament i exclusiva — jo no dic que sigui exacte, però dels preceptes proposats en aquest Estatut Interior i exclusiva el Poder executiu, per mitjà del Ministre de Justícia i Dret, juntament amb el Consell de Govern, el que faci aquests nomenaments, aquests trasllats i aquests ascensos. Jo dic, senyors Diputats, que és indispensable al meu entendre, perquè podem aspirar a tenir una Administració de Justícia que sigui el model de les Administracions de Justícia, com nosaltres i tots els Diputats indubtablement desitjen que sigui dintre Catalunya, que s'aparti en absolut tot el que és refereix a l'Administració de Justícia de totes aquelles influències que poguessin néixer de l'origen del nomenament dels Jutges i dels Magistrats, que s'aparti per consegüent de tot el que pugui ésser influència, ja no dic coacció ni pressió, del Poder executiu, perquè el Poder judicial, per què tingui complerta independència, perquè pugui exercir les seves funcions amb absoluta abstracció de tota classe d'influències de fora, és necessari que no tingui el seu nomenament en virtut

de designació del Consell Executiu, de designació del Poder executiu. Jo dic més, senyors Diputats, jo comprenc que tots, sigui el que sigui el Partit que un dia o altre governi, tots aquells que s'asseguin en aquest banc voldran fer aquests nomenaments, en el cas que aquests nomenaments siguin de càrrec del Consell Executiu, amb tot zel, amb tota imparcialitat, cercant únicament i exclusiva la puresa de l'Administració de Justícia, però jo dic, senyors Diputats, que malgrat això sigui així i malgrat que jo he de reconèixer que aquells que s'asseguin a aquest banc actuaran sempre amb aquest esperit d'absoluta justícia i independència, desgraciadament, a conseqüència de fets que s'han anat succeint contínuament dintre la història — jo crec que de totes les nacions i de tots els Estats, però d'una manera especial dintre l'Estat espanyol — semblarà sempre al públic que, efectivament, alguna pressió o influència pot venir del Poder executiu per a enfosquir l'obra de l'Administració de Justícia quan els nomenaments, trasllats i ascensos siguin únicament i exclusiva nascuts de la voluntat del Poder executiu. I això hem de procurar dissuadir-ho en absolut, que cada dia qua vagi passant es vagi purificant de tal manera la nostra Administració de Justícia, que no hi pugui haver en ningú ni l'ombra de pensar que hi pugui haver aquelles influències sobre aquells que han d'exercir la Justícia, d'administrar la Justícia i aplicar-la a tothom. I això que jo crec que és una cosa indispensable arreu, aquí i fora d'aquí, entenc que és més indispensable i necessari en el poble de Catalunya, perquè nosaltres hem de tenir present, crec que ho reconeix tothom, que precisament el poble de Catalunya té una sensibilitat jurídica, té una sensibilitat de totes les coses de dret, tan extraordinària que nosaltres hem de procurar que a aquesta sensibilitat jurídica del poble hi respongui d'una manera ferma i forta la sensibilitat jurídica del Consell Executiu, del Parlament, de tots els organismes de la Generalitat, perquè vegi aquest poble que, efectivament, la funció jurídica s'estableix i s'exerceix d'una manera que tingui una independència completa. Per això nosaltres hem proposat en aquell vot particular al qual abans em referia i que per la benevolència del senyor President començo ja quasi bé ara a defensar per a desglossar després tot el que sigui discussió particular del vot, que es nomeni, que s'estableixi com un dels organismes de la Generalitat un Consell Judicial que tingui totes les garanties que els nomenaments de Jutges i Magistrats, dels trasllats i dels ascensos, tot el que es refereixi per consegüent a l'Administració de Justícia, amb l'enllaç que hagi de tenir amb les altres institucions de la Generalitat, pugui fer-ho en una forma que sigui una seguretat absoluta d'imparcialitat i que doni lloc, per consegüent, a què el poble es vegi assistit i tingui sempre la seguretat que la Justícia s'administrarà amb tota independència. Nosaltres proposem que aquest Consell Judicial estigui format per elements del Parlament, per elements de la Magistratura i per elements de l'Advocacia, Notariat i Procuradors. D'aquesta manera hi haurà sempre dintre el Consell Judicial aquella inspecció per part dels parlamentaris que és necessària donada la categoria

que té el nostre poble el Parlament, hi haurà el coneixement íntim que més que ningú pot tenir la Magistratura mateixa de tots aquells que formen part de la Judicatura i els Advocats, Notaris i Procuradors que pel seu contacte amb aquesta mateixa Magistratura són aquells que poden, juntament amb la Magistratura mateixa, veure quins són els individus que tenen més garanties que administraran la Justícia imparcialment. Jo entenc que això és una cosa tan necessària i indispensable, que solament així nosaltres podríem donar al poble la sensació que realment anem a establir una Administració de Justícia completament independent, apartada d'influències de tota classe, partidistes i personals, d'amistat i de família, i que a conseqüència d'això la gent vagi als nostres Tribunals amb aquella seguretat absoluta que la llei serà aplicada i amb la seguretat absoluta que la llei serà complerta. A més, això té una importància tan més extraordinària quan nosaltres, ultra fer els nomenaments de Jutges i Magistrats prenent-los de l'escalafó general de l'Estat, hem de constituir el Tribunal de Cassació, un Tribunal de Cassació que respiri absolutament el sentit jurídic de Catalunya, i aquest Tribunal de Cassació que ha de tenir tanta importància dintre la nostra terra, ni pot ésser, senyors Diputats, indubtablement, perquè no tindria la categoria que necessita ni els prestigis que tots li hem de donar, degut a la simple voluntat del Consell Executiu. Mentre que si està fet per un Consell Judicial en el qual hi portin la seva veu tots els elements del país, començant pel Parlament i passant pel Cos Judicial i acabant pels Advocats, Notaris i Procuradors, és indubtable que podríem tenir la seguretat que tindríem uns nomenaments pel Tribunal de Cassació que respondrien a l'objectiu al qual aquest Tribunal de Cassació ha de respondre. Jo, senyors Diputats, veig sempre l'autonomia, no com una cosa solta i aïllada respecte del nostre poble, sinó que veig l'autonomia com una cosa que, quan la demanem, que quan la desitgem, l'hem de demanar i l'hem de desitjar per totes aquelles coses que tenen substància pròpia perquè puguin governar-se per elles mateixes. Jo crec que nosaltres no hauríem complert el nostre deure ni hauríem atès els nostres ideals i els nostres objectius si ens acontentàvem amb una autonomia com la que ens dona l'Estatut aprovat per les Constituents, encara que aquest Estatut fos molt més ample, fos tan ample com són els nostres desitjos, sinó que perquè l'autonomia sigui una varietat i respongui als anhels del nostre poble, perquè respongui als nostres desitjos i als nostres ideals, s'ha d'escampar per totes aquelles institucions que tinguin substància pròpia, que així com ha de tenir autonomia Catalunya, han de tenir autonomia els Municipis; així com han de tenir autonomia Catalunya i els Municipis, han de tenir també autonomia aquelles institucions fonamentals del nostre poble i, per consegüent, ha de tenir autonomia l'autoritat Judicial, separant-la de totes aquelles coses que puguin escapar d'aquesta mateixa autonomia de l'autoritat Judicial. Per això nosaltres demanem, perquè es respongui a aquest principi d'autonomia, que tinguin també autonomia les autoritats judicials, fent que comenci aquesta autonomia amb la puresa del

seu nomenament, i que aquesta puresa del seu nomenament parteixi de la base d'aquest Consell Judicial que nosaltres demanem, Consell Judicial que vindrà a determinar una cosa concreta que no determina l'Estatut Interior que nosaltres ara estem discutint i que produirà el dia de demà els efectes que jo espero: que es vagi dissipant absolutament dintre del poble la idea de què dins de l'Administració de Justícia no hi pot haver cap impuresa que vingui a estrafar la realitat del que ha d'ésser l'Administració de Justícia, que és l'aplicació de la Llei per igual a tots els ciutadans. (*Molt bé, molt bé, en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU: Senyors Diputats: La Comissió ha volgut que fos jo el que contestés el torn consumit pel senyor Abadal en contra de la totalitat del capítol del Projecte de l'Estatut que fa referència a l'organització de justícia. Si mai hom sent la sensació de modestia i d'ésser poca cosa i de mancar-li forces per al compliment del seu deure, potser és avui que les circumstàncies fan que jo hagi de contestar i d'intervenir en un debat iniciat pel senyor Abadal parlant de matèria de justícia. La seva figura dintre de Catalunya, els seus anys d'exercici de la professió d'Advocat, li donen un prestigi per a mi respectable, encara que la visió que tinguem del problema sigui diferenta, i és indubtablement diferent, perquè diferenta també és la idea que té el senyor Abadal i la que tinc jo sobre el que és l'organització de la Justícia i sobre quines són les funcions del que ell en diu Poder judicial i jo vull anomenar funció judicial.

Ha volgut assenyalar en el seu breu parlament com si l'intent en redactar aquest capítol hagués estat atemptar per part de la majoria de la Comissió l'autonomia, l'independència que ha de tenir la funció judicial. Nosaltres estem d'acord amb què els homes assenyalats i designats per a administrar la Justícia del país han d'estar garantits en el seu exercici davant de qualsevol coacció que pugui fer-se per part del Poder executiu; però aquesta garantia, en el Projecte tal com nosaltres el presentem, la tenen d'una manera ben clara, perquè nosaltres no diem que ni els ascensos ni els trasllats puguin ésser fets pel Poder executiu, pel Consell Executiu, sinó que diem que tots aquests trasllats i ascensos són una de les funcions que té el President del Tribunal de Cassació, d'acord amb la Sala del Govern del Tribunal de Cassació en proposar al Consell Executiu els ascensos i els trasllats dels funcionaris. Deia la V. S. que no es parla aquí en el Projecte dels nomenaments de Jutges, no s'indiquen per a res els nomenaments de Jutges, però tingui en compte la V. S. que d'acord, precisament, amb aquest article 2.ª que ell invocava, la facultat que té la Generalitat de Catalunya quant al nomenament de Jutges és la de fer-los per concurs dintre dels de l'escalafó de tot l'Estat espanyol, dintre d'aquells que han passat per la depuració d'una oposició, dintre d'aquells homes que ja són una garantia d'independència, i no és per caprici, sinó que ha de fer-ho mitjançant les normes d'un concurs; i aquesta és la facultat que té el Consell Executiu.

Indubtablement que el que dona la sensació al Tribunal de Cassació de Catalunya, és precisament la seva presidència. Nosaltres, en contra de l'opinió de la Minoria de Lliga Catalana, que creu que aquesta presidència hauria d'ésser elegida en unes eleccions de segon grau, nosaltres creiem que la màxima expressió de la justícia de Catalunya, precisament per a la confiança del poble, precisament perquè sigui respectada pel poble, ha de nàixer del mateix poble per sufragi universal, tal com diu la llei, en la qual no es parla de la forma de fer aquestes eleccions; però es diu que serà designat pel poble, i l'opinió personal meua — jo no sé si la comparteixen els companys de la Comissió — és que el dia que s'estructurés aquesta llei, el President del Tribunal de Cassació de Catalunya hauria de néixer del mateix poble, mitjançant sufragi universal i directe.

Quant a la forma, a l'autonomia que han de tenir totes aquestes institucions, deia la V. S. que la independència d'aquests funcionaris ha de restar ben garantitzada; però és que en els articles d'aquest propi capítol resta absolutament garantida la independència del Poder judicial. Es fa intervenir en aquest Consell judicial, que la V. S. proposa per a Advocats i Procuradors, pel Parlament i per un cert nombre de funcionaris de la carrera judicial, que foren els que tindrien la missió d'anomenar i de proposar aquests ascensos i aquests trasllats, però la V. S. ha de tenir en compte que, precisament, potser aquest Consell judicial no obraria amb la independència que pot fer-ho la pròpia Sala de Govern, d'acord amb el President i mitjançant proposició del Consell Executiu. Jo crec que els propis funcionaris judicials, la pròpia gent que intervé cada dia en l'administració de la funció judicial, potser no tindria en moltes ocasions la independència de poder proposar i poder designar nomenaments i trasllats; potser damunt d'ella pesaria la coacció de què gent que viu constantment al costat dels que administren justícia, intervinguessin directament en els nomenaments i fossin ells els que fessin aquests nomenaments. Potser això també, analitzant-ho bé, representaria una coacció damunt dels homes que haurien de designar. Jo, que tinc un alt concepte de la gent que exerceix l'advocacia de la gent que té aquesta professió liberal, vull fer constar i fer notar a la Cambra que si fos un nombre determinat d'aquests senyors que precisament exerceixen l'advocacia, viuen de l'advocacia, que intervinguessin en el nomenament de Jutges i Magistrats, això potser també representaria una coacció entre aquells homes de la carrera judicial i potser fóra una pertorbació, un atemptat contra la seva autonomia. Jo crec que de totes les solucions que podien cercar-se i que podien trobar-se, la més lògica, la que s'atén més, precisament, a les noves orientacions del Dret, és aquesta: garantia absoluta de la funció judicial, independència, seguretat de què el funcionari de l'administració judicial, perquè hagi fet i hagi dictat una solució que no pugui agradar a una de les parts, no pugui aquella, valent-se d'influències i coaccions, postergar-lo en el seu avenç dintre de la carrera del funcionari o per a fer-lo traslladar. És aquesta la garantia de l'autonomia, és aquesta la garantia que nosaltres li donem aquí. Jo dic al senyor Abadal, com als seus companys, que tinguin l'absoluta seguretat de què aquest anhel que ell sent, que aquest sentiment que ell ha exterioritzat, de crure i de dir que

l'autonomia de Catalunya no serà un fet fins que autònicament no visquin totes les nostres institucions és compartit per tots. Nosaltres, tots, compartim aquest sentit de l'autonomia; no hi ha cap de nosaltres que no aspiri a arribar sempre a un millorament i a una perfecció; però això, creiem que està ben plasmat, que està ben disposat, en els articles del nostre capítol, i per això, tot i plantent-ho molt, per aquesta diferència ideològica, per aquest diferent sentit de veure les coses, jo, amb tot el sentiment, he de dir al senyor Abadal, en nom de la majoria de la Comissió, que no podem acceptar les seves esmenes, que dintre del transcurs del debat, en discutir-les en cada article, la Comissió es veurà obligada a rebutjar-les, perquè té el convenciment de què dintre del seu Projecte ha portat tota l'essència liberal, tota l'essència moderna, de l'organització de justícia i que no ha faltat en res, sinó que ha procurat garantir aquesta autonomia que ell i la Lliga Catalana demanen en la funció judicial, que nosaltres també hem respectat.

El Sr. ABADAL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. ABADAL: Jo no duptava, senyors Diputats, de què aquell criteri que jo he exposat del que és al meu entendre l'autonomia dintre d'un poble, fos compartit per tots vosaltres, però és que jo crec que l'autonomia no és una paraula, que l'autonomia no és una cosa que visqui per ella sola, sinó que l'autonomia, perquè visqui la seva vida, és necessari que estigui rodejada de totes aquelles garanties que són precisades perquè aquesta autonomia pugui viure i pugui exercitar-se. Per això és pel que jo he començat dient que la font principal de què l'autonomia judicial sigui un fet, és la de què hi hagi una puresa en el nomenament dels Jutges i Magistrats. Em deia el senyor Andreu que, com que els nomenaments dels Jutges i Magistrats s'han de fer dintre de l'escalafó de l'Estat, d'aquest Cos, ja no hi havia qüestió respecte els nomenaments. Ah! no, senyor Andreu. És indubtable que potser tingui tots els prestis que ha de tenir, considerat en conjunt, el Cos de Jutges i Magistrats, però sempre, en una collectivitat, hi ha deficiències, n'hi ha més n'hi ha menys, i, per consegüent, dintre dels concursos mateixos que es facin per la Generalitat amb l'objecte d'escollir aquells Jutges i Magistrats de l'escalafó general de l'Estat que hagin de venir a administrar justícia, pot haver-hi en llurs nomenaments, o ha d'haver-hi en aquests nomenaments, una puresa absoluta i una cura extraordinària respecte de llur selecció. I jo pregunto, i és el que preguntava en començar: ¿On, dintre de tot aquest títol, es determina qui farà aquests nomenaments? Es faran segons l'article 11 de l'Estatut aprovat per les Corts Constituents, però aquell Estatut no diu res més sinó que els farà la Generalitat, i jo concret més, demano més, especifico més. Qui de la Generalitat farà aquests nomenaments? ¿El Ministre de Justícia i Dret? Ah, senyor Andreu!, ja he dit abans que jo no posava cap ombra respecte de la persona que s'assegui en aquest banc, ostentant la representació de la Justícia i del Dret, de qualsevol dels partits que sigui que s'hi assegui, però no sap el senyor Andreu, no percep el senyor Andreu el perill extraordinari que hi ha, des del moment en què el natural és que sigui un advocat el que exerceixi

el càrrec de Conseller de Justícia i Dret, de què Jutges i Magistrats siguin nomenats per aquest Conseller, que el dia que deixi d'ésser-ho pot tornar a exercir la seva professió, i que en exercir la seva professió es trobarà davant de Jutges i Magistrats que li deuen el nomenament, que saben que el dia de demà pot tornar a asseu-re's en aquest banc, pot tenir les mateixes atribucions que tenia, per a intervenir en allò que es refereixi a l'administració de justícia?

El Sr. GALÉS: Com ara passa a tot Espanya.

El Sr. ABADAL: Precisament, jo abans m'he referit a què a Espanya ha succeït això moltes vegades i que nosaltres hem de procurar que en el dia d'avui que anem a articular la nostra autonomia, apartem tots els perills, absolutament tots els perills que puguin venir a conseqüència d'aquesta impuresa en els nomenaments, aquests mateixos perjudicis i aquests mateixos inconvenients que han existit fins el dia d'avui en l'administració de justícia d'Espanya. I nosaltres, en proposar el Consell Judicial, el proposem, precisament, perquè s'aparti en absolut de tot el que sigui política i de tot el que pugui ésser partidisme; no de vosaltres, de vosaltres i de nosaltres, si nosaltres el dia de demà estiguéssim en aquests bancs, perquè jo entenc que l'administració de justícia ha d'ésser tan pura i tan cristallina que sigui separada en absolut fins de tota ombra de sospita, i que la política i el partidisme no puguin intervenir-hi.

Deia el senyor Andreu que els ascensos i trasllats són ja d'una manera especial prou garantitzats amb què siguin fets a proposta del President del Tribunal de Cassació juntament amb la Junta de Govern. Jo no voldria, perquè és una cosa que crec que quan tractem de les institucions de Catalunya les hem de veure com a cosa nostra i únicament seguint l'esperit nostre, no voldria apellar a coses de la Constitució de la República espanyola; però, ¿no ha observat el senyor Andreu que en la Constitució de la República espanyola les propostes respecte a totes aquestes coses no es deixen solament al President del Tribunal Suprem i al seu Consell de Govern? ¿No ha observat com demanen que hi hagin persones de caràcter jurídic, estranyes a tot això, perquè intervinguin en aquestes propostes? Ah! això respon a alguna cosa; respon almenys a un principi d'això mateix que jo defenso, i per això jo demano la constitució d'aquest Consell Judicial que fos l'eix, que fos una base de tot el que siguin nomenaments, trasllats i ascensos del Cos de la Judicatura i de la Magistratura, perquè d'aquesta manera sabéssim del cert que estàvem absolutament fora de tota passió política, de tota influència partidista i fora de tota influència personal. Deia el senyor Andreu: «Si precisament demaneu vosaltres que intervinguin en aquest Consell Judicial advocats, que podria semblar que fan pressió respecte d'això.» Però, senyor Andreu, si els advocats hi serien en una tercera part davant dels parlamentaris, dels Jutges i Magistrats! Si al mateix temps es diluiria la responsabilitat, o el mèrit, entre diversos advocats, notaris i procuradors, ¿és que això pot representar cap classe d'influència i de pressió en els Magistrats? I el senyor Andreu, que no li fa por la influència que pot tenir el nomenament fet per part del Conseller de Justícia i Dret, ell tot sol, ¿li fa por

aquesta petita intervenció que puguin tenir els advocats, notaris i procuradors? El senyor Andreu sap, com jo, que és indubtable que advocats, notaris i procuradors són els que saben millor les flaqueces que tenen uns i altres dels personatges que van a fer l'administració de justícia, per a poder-les assenyalar i per a poder, per consegüent, aconseguir que esculleixin aquells que en siguin mereixedors. Em diu el senyor Andreu, que ells volen que el President del Tribunal de Cassació tingui una autoritat tan gran que per això volen que sigui nomenat pel poble en sufragi universal.

El Sr. ANDREU : Opinió personal meva ; això no compromet a la Comissió. Ja ho he dit abans.

El Sr. ABADAL : Jo vull dir, per de prompte, que jo no he trobat dintre dels articles d'aquest títol res que digués quina serà la manera de fer-se aquest nomenament. No vull entrar en aquest assumpte des del moment que es tracta d'una impressió personal del senyor Andreu i que no se'n diu res dintre del Projecte ; però jo el que dic és que en el Projecte s'hauria de determinar de quina manera es faran aquests nomenaments, i, per consegüent, el nomenament del President del Tribunal de Cassació, que té tanta importància. Li vull observar al senyor Andreu que si ell deixa, sobretot al President del Tribunal de Cassació, els trasllats i els ascensos, i aquest President del Tribunal de Cassació és nomenat per sufragi universal, que precisament representa la manifestació completa de la política i del partidisme, aleshores ens trobem que la política i el partidisme intervenen dintre de l'administració de justícia d'una manera que seria absolutament perjudicial.

Creieu-me, senyors Diputats ; si nosaltres volem fer una perfecta administració de justícia a Catalunya, com crec que tots desitgem, creieu-me, fem un Cos com el Consell Judicial ; en la forma que nosaltres el proposem, o en una altra forma que sigui millor, perquè nosaltres no aspirem a què sigui un criteri nostre el que prevalgui. Nosaltres aspirem a què es faci una cosa que sigui tan perfecta que poguéssim, amb el temps, tenir l'orgull que l'administració de justícia a Catalunya és la millor administració de justícia del món. Cerquem una altra forma si aquesta no us sembla bé, però fem un Consell Judicial que sigui, com he dit abans, l'eix de l'administració de justícia, però d'una administració de justícia tan perfecta i tan pura que sigui un model per a totes les nacions del món, i, sobretot, que ens satisfaci a nosaltres, que satisfaci a tot el poble nostre i que a aquell esperit jurídic tan afinat que té el nostre poble, vegi que avui respon l'administració de justícia de Catalunya, d'una manera que es compenetra de tal manera que vivim el Dret els uns i els altres, d'una manera perfecta i absoluta. (*Aplaudiments en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU : Breus paraules per a rectificar i dir la meva opinió respecte els nous ar-

guments que ha afegit el senyor Abadal. El senyor Abadal ha dit que si bé a Catalunya els nomenaments es faran dintre de l'escalafó de la carrera judicial de l'Estat espanyol, jo no podia desconèixer que potser sols és una mínima part, potser una excepció dintre de la carrera judicial — també hi han elements que obliguen a què els que volem a Catalunya una justícia, per a donar una justícia estricta, s'hagi de fer una selecció a fi que entri cap d'aquestes excepcions que voldríem veure desaparèixer, no sols de Catalunya, sinó de l'Estat espanyol. Però és que en el propi article 11 de l'Estatut es diu concretament que es farà per concurs, i, per tant, la Generalitat ha de convocar aquest concurs ; i si inclús en un moment donat la Generalitat pogués passar per damunt d'aquest concurs, podria fallar d'una manera contrària a tal com està convocat el concurs i els mèrits dels concursants, probablement no es podria fer perquè podrien els concursants apellar el fall davant del Tribunal de Cassació. La solució dintre del que es pugui, es farà i tindran la missió de fer-la els que aleshores siguin el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Assenyala els perills que representaria quan el Conseller de Justícia no fos ell el que nomenés els Jutges i Magistrats i fes els trasllats, sinó que aquesta responsabilitat fóra diluïda en el Govern ; el perill que representaria després si un Advocat que ostentés aquest càrrec tornés en l'exercici de la professió i haguessin de fallar els seus afers Jutges i Magistrats designats per ell mateix. Però jo li dic a la V. S. que en aquest Consell no es tracta de què intervinguin per aquests nomenaments gent que en el moment en què s'han de fer tinguin prohibit l'exercici de la professió, sinó que la V. S. hi faria intervenir en terceres parts persones que constantment exerceixen la professió. Però del poc coneixement que tenim del que passa amb les recomanacions, que no hi ha cap concursant que en la seva febre de cercar recomanacions no demani l'ajut de tots els membres d'un Tribunal, tenim la més absoluta i plena seguretat de què si un dia aquest Consell Executiu pogués funcionar, en el moment de fer aquests trasllats i ascensos, precisament, els advocats i procuradors foren els que anirien més als Jutges i Magistrats per a demanar-los que els ajudés, i això seria més perillós, perquè immediatament aquests senyors continuarien exercint la professió i intervenint en plets. I això encara és més perillós que el que la V. S. deia en el cas que un Conseller de Justícia pogués exercir la carrera havent-hi Jutges i Magistrats nomenats per ell. Quan un Conseller de Justícia faci uns nomenaments, la responsabilitat no serà sols per ell, sinó que s'estendrà sempre als que representen la funció executiva, que serà el Consell Executiu ; i aquest Consell procurarà que l'Administració de Justícia dintre de Catalunya sigui un exemple, i que no es puguin barrejar mai els odís i les lluites polítiques en l'administració de justícia. Per això es procurarà que els nomenaments aquests vagin a parar en les persones més rectes, doctes i capacitades, sense tenir per a res en compte les influències polítiques. Per aquestes consideracions, podem dir a la V. S. que nosaltres creiem que

aquest capítol de l'Estatut està ben redactat i no podem admetre aquestes noves orientacions que la V. S. li vol donar, perquè creiem que en aquest capítol ja hi hem portat, no sols les orientacions científiques i modernes, sinó l'esperit de la nostra ideologia, que creiem que no pot mancar en cap dels capítols de l'Estatut.

El Sr. PRESIDENT: ¿Cap més Diputat vol intervenir en el debat de la totalitat?

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ruiz i Ponseti té la paraula.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: Després de la brillant intervenció de dos advocats en aquest títol, (*Rialles*) he de fer remarcar que la meua modesta persona no era la cridada a intervenir en el debat de totalitat. Poques coses podem dir que tinguin interès; per altra part, jo no voldria entrar tampoc en debats de legalitat ni en res que fes referència a qüestions de juridicitat, perquè potser diríem coses massa irreverents. (*Rialles*.) Però com aquesta ha estat en definitiva una discussió a l'entorn d'un dels vots particulars de la Lliga Catalana, i com que sembla deduir-se de les paraules del senyor Andreu que és opinió de la majoria de la Comissió rebutjar en bloc els vots particulars presentats per la Minoria de Lliga Catalana, i també el vot particular presentat per aquesta Minoria d'Unió Socialista de Catalunya...

El Sr. ANDREU: No; no m'hi he referit.

El Sr. RUIZ I PONSETI: ...voldríem dir unes poques paraules respecte a la possibilitat d'estructurar de nou els nomenaments dels funcionaris judicials.

En principi, quan es va discutir dintre de la Comissió aquesta proposta de la Lliga Catalana, vàrem dir nosaltres ja que en principi estàvem d'acord amb la tendència de què els nomenaments dels funcionaris judicials s'apartés de les funcions del Poder executiu. Però és evident que la forma concreta que proposa la Lliga Catalana, no pot agradar-nos; aquesta forma que jo diria tripartita, en la qual de dues de les parts, una d'elles és la representació dels advocats i procuradors, dels quals nosaltres, en bloc, tenim un mal concepte... (*Rialles*.) Evidentment; perquè creiem que són paràsits de la societat. (*Rialles*.) I una altra de les representacions d'aquesta forma tripartita són els mateixos funcionaris judicials, que en el fons és una altra modalitat d'avocats i procuradors. (*Rialles*.) I una tercera part tan sols fóra la representació autèntica del poble per conducte de la representació parlamentària.

Alguns Srs. DIPUTATS de la Minoria de Lliga Catalana: Altres paràsits! (*Rialles*.)

El Sr. RUIZ I PONSETI: És evident que aquesta fórmula tripartita no ens pot agradar; però la idea fonamental en si, la idea de tenir un Consell Superior, se li digui com es vulgui, que sigui l'encarregat de substituir el Consell Executiu en aquesta ingrata tasca d'intervenir en els nomenaments i en tot el referent a funcionaris judicials, trasllats, ascensos, etc., em sembla una bona orientació. I ja preveient que podria no ésser

acceptat aquest vot particular i tement que totes aquestes funcions fossin assignades al Tribunal de Cassació de Catalunya, nosaltres vàrem proposar que aquest Tribunal de Cassació fos tot ell nomenat...

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. RUIZ I PONSETI: ...jo no em sento tan valent com el senyor Andreu, i sobretot no havent consultat la Minoria sobre aquest punt concret, per a proposar que sigui per elecció del poble; no atreviria a proposar que tots fossin fills del sufragi universal directe, no solament el President, sinó tots els Magistrats del Tribunal de Cassació, per l'elecció per a evitar el que correntment passa al món, que els Tribunals de Cassació siguin la síntesi de totes les patums jurídiques de la nació, (*Gran rialles*.) que sigui el termini dels ascensos de la carrera judicial i, per consegüent, hi arribin els elements que han esdevingut inútils o bé que ja no tenen valor humà perquè han perdut la seva vitalitat. (*Rialles en tota la Cambra que duren llarga estona*.) Per això nosaltres proposem que sigui l'elecció la manera d'anomenar aquests Tribunals en pes, i si no fos acceptat el nostre criteri, es podria assignar a aquests Tribunals de Cassació aquesta funció d'anomenar, traslladar i ascendir els funcionaris judicials. Però si no es vol acceptar el nostre criteri, si els Tribunals de Cassació han d'ésser el que no vull repetir perquè sembla que fa riure a les VV. SS., (*Rialles*.) si han d'ésser el resum de les antigalles de la funció judicial, en seríem enemics en absolut i preferiríem que fos el Conseller de Justícia sol i no aquest Tribunal el que tingués tot el control sobre els funcionaris judicials. Per consegüent, la nostra posició en aquest punt està ben definida. Com a orientació general, ens agrada la marcada en el vot particular de la Lliga Catalana. La composició d'aquest organisme, que no recordo com en diuen, d'aquest Consell Judicial, tal com el proposa la Lliga Catalana, no ens agrada, però sota una composició més modesta, una composició en la qual dominessin d'una manera real els representants del nostre Parlament, ens sembla que seria un bon mitjà per a alleugerir aquesta responsabilitat del senyor Conseller de Justícia i Dret. Com a segona solució, si aquesta de la formació d'aquest Consell Judicial no és acceptada, també podria ésser bo assignar aquesta funció al Tribunal de Cassació, però posant-lo en condicions indispensables per tal que el Tribunal de Cassació fos fill del sufragi, no del sufragi universal directe, perquè no tinc una opinió concreta formada sobre aquest punt, però sí que fos fill de l'elecció.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: En realitat, senyors Diputats, hauria de dir ben poques coses després de les paraules que ha pronunciat el meu company de Comissió, senyor Andreu; però com segue que el senyor Ruiz i Ponseti ha coincidit essencialment en la posició de Lliga Catalana, diré unes quantes paraules d'aclariment que entenc no seran sobreres.

Les VV. SS. volen crear el Consell Judicial perquè entengui en tot el que siguin nomenaments,

ascensos, trasllats i jubilacions dels Magistrats, i volen crear aquesta entitat.

Obeint a la concepció que tenen les VV. SS. del que en realitat és una funció judicial, entenent que és un altre poder, que és el Poder Judicial; i al final de les paraules del senyor Ruiz i Ponseti he vist que se m'ha avençat a l'argument que jo feia: Si hi ha aquest Consell Judicial, ¿davant de qui serà responsable? Crearem una casta, crearem una magistratura, crearem un Cos, una personalitat col·lectiva, i hi haurà un Poder Judicial que no podrà tenir responsabilitats davant de ningú ni se li podran exigir. La V. S. mateixa, deia que el Conseller que obra en virtut del Govern té una responsabilitat en definitiva davant del Parlament i, si la té, pot controlar aquesta funció d'Estat que és la judicial.

Com a impressió personal, el meu company del Tribunal de Cassació serà nomenat per elecció, que preveu aquest títol, ha dit que el President del Tribunal de Cassació serà nomenat per elecció, si no ho he entès malament, i ha dit que per aquest fins es podria anar a l'elecció per sufragi directe, per l'elecció del Tribunal de Cassació.

Ho ha expressat com a argument polèmic en el transcurs de les seves paraules, però no ha interpretat el criteri de la Comissió i menys el criteri personal del que ara us parla, i crec també interpretar el sentit de gairebé la majoria de la Comissió, en dir que de cap manera aquesta elecció, per a la primera figura del Tribunal de Cassació, s'hauria de fer per sufragi, perquè si aquí que el més alt Poder, com el Poder presidencial de la Generalitat, és fill del Parlament, és indubtable que si hi hagués una altra figura que vingués per la força del sufragi universal s'establiria un desequilibri de Poder que pertorbaria les diverses funcions que han de realitzar-se aquí.

El senyor Abadal i el senyor Ruiz i Ponseti volien la creació d'aquest Consell Judicial per tal de donar una independència a la magistratura en matèria de nomenaments, d'ascensos i trasllats i jubilacions, però si ens fixem en el que està escrit aquí, en el Projecte, ja veiem que aquests trasllats, aquests ascensos i aquestes jubilacions, han d'anar a proposta del primer Tribunal, que no es deixa de manera arbitrària al criteri del Conseller de Justícia, que per altra banda ho ha de fer per Decret i d'acord amb el Consell de Govern.

A més, en virtut de l'article 69, els Jutges i Magistrats no podran ésser jubilats ni separats de llurs funcions, ni traslladats, si no és de conformitat amb allò que les lleis disposen. Aquí teniu doncs l'efectivitat, la independència i la garantia per a tota la judicatura.

Altrament, és aquest un aspecte de l'Estatut Interior de Catalunya, que no ens permet moltes invencions ni moltes modalitats, perquè aquest aspecte de justícia ja ve determinat d'una manera tan minsa per l'Estatut Exterior que queda ben limitada la funció judicial.

Hem d'escollir també els Magistrats i el Jutges entrats per oposició feta per la República espanyola i això és ja una garantia de competència, de solvència, de moralitat inicial. Després, per a fer la tria, per a adaptar-los a les funcions judicials i de la Magistratura d'aquí, hi ha un con-

курс obligat, de manera que capriciosament tampoc el senyor Conseller de Justícia pot proposar els nomenaments, sinó que han d'ésser escollits per mitjà d'un concurs, s'han de valorar els mitjans, els coneixements, l'experiència i la solvència en tots els aspectes, que ofereixi aquesta Magistratura escollida. En els altres aspectes no hem de perdre de vista que es tracta d'una funció judicial, que no és un altre Poder, que esdevindria un Poder irresponsable, que no tindria control, que podria en determinats casos, en la forma en què pogués interpretar i realitzar els drets, entorpir tota l'obra, sinó que seria la voluntat precisament expressada pel Govern i el sufragi en relació a tots els altres Poders.

Jo no sé si en altres països en què la font de sobirania del país arrenca directament del sufragi hi haurà un President de Tribunal elegit per sufragi, però aquí no pot ésser en aquest sentit, encara que ja diu la Llei actualment d'Estatut Interior que es reserva la forma de l'elecció per a determinar-la després, perquè establiria i produiria un desequilibri de Poders.

Respecte a aquest Consell Judicial, ja n'ha fet també un comentari el meu company senyor Andreu. Compost d'Advocats i Procuradors? Jo en tinc un molt alt concepte col·lectiu i personal dels Advocats i Procuradors. Precisament ells contribueixen a la realització del Dret i de la Justícia, ells porten la veu de la innocència perseguida davant dels Tribunals, porten la veu d'aquests perseguits, i clamen justícia als Tribunals i fora dels Tribunals.

El Sr. FRONJOSA: Ho sabem per experiència. Nosaltres; no els Advocats!

El Sr. CASANOVES: Per experiència? La meua toga no ha emmudit quan potser els que havien de defensar els seus drets no els han sabut defensar allà on els havien de defensar. (*Molt bé.*) Ni amb coaccions, ni amb violències. Jo he tingut com un alt honor poder parlar davant dels Jurats i del Tribunal de Barcelona defensant la innocència perseguida.

El Sr. FRONJOSA: Hem dit en bloc, senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: I és que potser es confon en aquest sentit — i permeteu-me aquesta expansió — allò que és en realitat la funció d'Advocat. L'Advocat és el que porta la veu per l'altre, porta la veu d'aquella persona perseguida, i li presta la seva competència, la seva solvència, les seves paraules i els seus coneixements del Dret. Potser en aquest sentit els meus defensats no han estat afortunats, però jo hi he posat sempre tota la meua bona voluntat.

Però, advocats, procuradors i parlamentaris, em semblaria que no foren els més indicats tampoc per a constituir aquesta Assemblea. El senyor Abadal es referia a un precepte de la Constitució, a un article, en què deia: «Una de les funcions del Tribunal Suprem és proposar al Ministeri, d'acord amb la Sala del Govern i els assessors jurídics que la llei designa, entre elements que no exerceixin l'advocacia», i potser, seria difícil també entre els elements que no exerceixen l'advocacia buscar aquestes altres competències i aquestes altres solvències, perquè encara tin-

drien menys responsabilitats els que serien inhibits de la seva vida activa, i si hem d'arribar a què realment exerceixin la professió, realment ja és també moure dintre d'un cercle una mica..., jo no vull dir la paraula que em venia, però crea aquesta situació d'irresponsabilitat que de cap manera pot ésser.

Essencialment, i per a acabar, jo recullo aquests arguments. És una funció social, és una funció social, és una de les funcions que té la realització del Dret, i no és un poder que nosaltres haguem de bastir. Anant a la creació d'aquest Consell Judicial podríem posar enfront de tots els demés organismes purament constitucionals de Poder, com són Parlament, Govern i Presidència, podríem crear una casta, un cantó que podria produir determinats desequilibris de poder, i, per altra part, aquesta independència absoluta, sense control, sense fiscalització i sense responsabilitat, no pot ésser; i mentre i tant no es pugui trobar un mitjà que no fos el que precisament l'hagués de nomenar el Consell Executiu, un mitjà que no ens pogués posar en aquest perill, mentre el pugui nomenar el Conseller de Justícia d'acord amb el Consell Executiu, tinguem l'absoluta seguretat que nosaltres podrem demanar responsabilitat col·lectiva a aquest organisme judicial, si no realitza les funcions per les quals ha estat creat.

El Sr. ABADAL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. ABADAL: No vull dir gaires coses, com última rectificació a aquest assumpte. El senyor Casanoves ha portat aquí la distinció del Poder Judicial i de la funció judicial. Jo no havia parlat de Poder Judicial; jo havia parlat únicament de l'administració de justícia com a Poder o com a funció. M'és igual, perquè sigui Poder o sigui funció, al meu entendre ha de tenir una independència absoluta per a poder aplicar les lleis fora de tota classe d'influències, de tota classe de pressions i de tota classe de coaccions; de manera que, respecte d'això, jo no vull disminuir la discussió anant a un joc de paraules. ¿Vol que no sigui Poder Judicial? ¿Vol que sigui funció judicial? Perfectament; sigui el que sigui. Jo el que vull és que hi hagi independència absoluta en el Poder Judicial o en la funció judicial, en l'administració de justícia.

Ara bé, em sembla que s'han dibuixat perfectament les dues tendències. La Majoria, la Comissió, el Consell — probablement, perquè respondrà la Comissió a les indicacions i al pensament del Consell — volen que els nomenaments siguin del Consell Executiu i del Conseller de Justícia. Sigui; de totes maneres, nosaltres hem exposat aquí el nostre criteri i l'exposarem després quan vingui el vot particular. Però, ¿per què no ho dieu? Jo d'això em queixo. Aquí fem un Estatut Interior de Catalunya. S'ha de determinar la manera i la forma com les coses s'han de fer. Doncs, ¿per què no dieu com s'han de fer els nomenaments? Diu el senyor Casanoves: «Si ja s'ha de fer un concurs, encara que sigui respecte de persones que perteneixin ja a l'escalfó judicial de l'Estat». I aquest concurs, per

consegüent, ¿tindrà regles determinades? Si aquestes regles determinades ja de totes maneres fan que no hi hagi una llibertat absoluta, i es pot anar a arbitrarietats!

El Sr. CASANOVES: Potser això és cas d'una llei orgànica judicial.

El Sr. ABADAL: Però, aleshores, senyor Casanoves, un concurs d'aquesta naturalesa, l'ha de fallar únicament i exclusiva el Conseller de Justícia i Dret. Per regla general, tots els concursos d'aquesta naturalesa, en els quals, unit a altres coses, s'ha d'examinar el coneixement que tinguin o no tinguin els Jutges o Magistrats, de l'idioma català, han de quedar reduïts exclusivament a un veredict unipersonal. (El senyor Casanoves fa una interrupció que no es percebeix pels taquígrafs.) Però, sigui com sigui. ¿Voleu que sigui així? Digueu-ho en la Llei, perquè de totes maneres sapiguem com s'han de fer els nomenaments aquests.

Respecte al Tribunal de Cassació és absoluta la nostra llibertat, i únicament dieu que per mitjà d'una llei es determinarà la forma d'elecció del Tribunal de Cassació. I els altres Magistrats del Tribunal de Cassació? ¿Per què no dieu com s'han de nomenar? Amb el vostre criteri; que no sigui el nostre; però digueu-ho.

El Sr. CASANOVES: Naturalment, com tots els altres funcionaris judicials. Per concurs.

El Sr. ABADAL: No, que els altres funcionaris s'han de nomenar de l'escalfó de l'Estat i els del Tribunal de Cassació, no. Diu l'Estatut «en la forma que determini la mateixa Generalitat». Doncs determinem-ho; amb el vostre criteri o amb el nostre; però determinem-ho; perquè si no, aleshores no sabrem de quina manera el dia de demà s'han de nomenar els individus del Tribunal de Cassació que juntament amb el President s'han de fer. Almenys, el que s'ha de fer és que en l'article que diu que una llei determinarà la manera d'elegir el Tribunal de Cassació, s'hi determini que aquesta llei determinarà també el mitjà com s'ha de nomenar els altres Magistrats que han de formar el Tribunal de Cassació.

De manera que prescindint ja del que es refereix el nostre criteri en aquest punt particular que ja vindrà en el vot particular més especialment explicat i defensat, jo demano que sigui el que sigui el criteri respecte de com s'han de fer els nomenaments de Jutges i de com s'han de fer després els nomenaments de tots els individus del Tribunal de Cassació en què tenim llibertat absoluta, es determini, o almenys s'expressi, que una llei determina que vingui després determini la forma que sigui. És el menys, em sembla a mi, que es pot demanar que en un títol tan important com és el referent a la funció judicial s'ha de venir a especificar dintre el nostre Estatut Interior, perquè si no quedem en una indeterminació tan extraordinària que no sabem com s'ha de fer la recluta que han d'intervenir en l'administració de justícia.

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: Com sigui que hi ha un vot particular de la Minoria d'Unió Socialista que demana que el President i tots els Magistrats del Tribunal de Cassació siguin designats per elecció en

la forma i condicions que determinarà la llei, és possible que per aquest oblit que hi ha hagut pugui admentre la Comissió que els Magistrats seran elegits en la forma que la llei determina. De manera que ja tenim un extrem que en aquest punt concret, en el transcurs de la discussió del vot particular, la Comissió podrà anar contestant.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: Quan ha contestat el senyor President de la Comissió, senyor Casanoves, la nostra breu intervenció, ha assenyalat una coincidència nostra amb la Lliga Catalana que no existeix més que de principi. Aquesta espècie de poder irresponsable que representaria el Consell judicial proposat en el vot particular de la Lliga Catalana, nosaltres no el sustentem de cap de les maneres. Per nosaltres aquest Consell judicial, en la forma que es proposa, és un vertader adefecí antide-mocràtic i nosaltres no el podem mirar amb cap simpatia com hem dit abans.

El Sr. CASANOVES: Veig amb gust el divorci de les Minories.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Només és en principi que, com he dit, veiem amb simpatia que els nomenaments, els ascensos i els trasllats dels funcionaris judicials fossin sostrets al Conseller de Justícia i Dret, fossin sostrets de la jurisdicció del Consell Executiu, i per això voldríem un organisme que fos plenament responsable, no un organisme irresponsable, com deia el senyor Casanoves, perquè nosaltres no podem mai, no podem proposar mai un organisme irresponsable, sinó un organisme plenament responsable que sigui el que faci aquests nomenaments. Naturalment que la responsabilitat d'aquest organisme ha d'ésser davant el que l'elegeixi, per això nosaltres proposàvem que en la seva majoria, i millor encara en la seva totalitat, aquest organisme fos fill de l'elecció, no del sufragi universal, sinó d'una elecció que determinés la llei, i llavors els que hagin elegit aquest organisme seran els cridats a exigir les responsabilitats a què hi hagi lloc, però això no farà mai que aquell organisme hagi d'ésser un organisme irresponsable. Vull fer notar d'una manera especial la mateixa deficiència que ens fa notar el senyor Abadal, que si ens preocupem dels trasllats i dels ascensos dels funcionaris, no diem res respecte del seu nomenament, és precis que també fixem qui l'ha de fer, en una forma tan vaga com volgueu, però que quedi consignat en l'Estatut Interior.

El Sr. CASANOVES: Ho diu l'Estatut exterior en el seu article 11: «La Generalitat nomenarà els Jutges i Magistrats...»

El Sr. RUIZ I PONSETI: Nosaltres preferiríem que no fos el Consell de Govern, però sí el vostre principi és aquí...

El Sr. CASANOVES: A proposta del Conseller de Justícia.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Evidentment, però insistim, i realment havíem tingut un moment d'esperança quan el senyor Casanoves feia al·lusió al nostre vot particular que potser allí hi trobaríem la possibilitat de trobar una solució a aquest problema, i que si hi penseu bé acceptant que tot el Tribunal de Cassació sigui fill de l'elecció en la forma que determini

la llei, potser ho resoldríeu tot d'un cop. Llavors si que aquest Tribunal se li podria assignar tot el que fa referència a la regulació i inclús el nomenament dels funcionaris judicials.

El Sr. CASANOVES: Qüestió d'una llei orgànica complementària.

El Sr. PRESIDENT: Resta discutida la totalitat. Comença la discussió de l'articulat.

(Són llegits i aprovats sense discussió els articles 62, 63 i 64.)

(Es llegit l'article 65, i a continuació un vot particular presentat per la Minoria de Lliga Catalana.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Com un dels signants d'aquest vot particular, i no per insistir en els arguments que d'una manera insuperable ha exposat ja el senyor Abadal. És evident, i crec que està en l'ànim de tots els senyors Diputats que la perfecta regulació de l'administració de justícia té una importància aquí i en tots els països, però a Catalunya la té d'una manera especial perquè a part de la importància que té dintre un ordre d'organització d'un Estat, en el qual no hi pot haver-hi ni pau ni respecte dels drets ni llibertats, ni cap efectivitat de Dret, si no és sobre la base d'una administració de justícia, la independència de la qual estigui perfectament garantida, té per a nosaltres aquí a Catalunya una importància patriòtica, una importància patriòtica perquè l'Estatut marca el començament de la represa de les nostres facultats en ordre al Dret. Podríem nosaltres tenir la facultat legislativa, si els òrgans encarregats d'administrar justícia no tinguessin aquella respectabilitat i aquella autoritat que sols els poden donar la puresa del seu nomenament i la independència de l'exercici de la seva funció, totes les nostres facultats legislatives no servien absolutament per a res. De manera que nosaltres hauríem fet malbé, en destruir la independència del Poder judicial, una de les essències de la nostra pròpia personalitat i una de les funcions essencials que ens atribueix l'autonomia, una d'aquelles poques en les quals nosaltres podem fer ús de les nostres llibertats i de les nostres facultats. És aquesta una qüestió que no pot ésser una qüestió de Partit. És a dir: no hi ha en ordre a l'administració de justícia una qüestió que constitueixi un ideari d'Esquerra i un altre ideari de Lliga Catalana. Jo crec que tots els homes, siguin d'esquerra, siguin de dreta, siguin del centre, han d'estar interessats en què l'administració de justícia estigui absolutament a cobert de tota ingerència del Poder executiu.

I no n'hi ha prou, senyors Diputats, amb dir, com repetim aquí amb massa freqüència, que el Consell Executiu, o que el senyor Conseller de Justícia no faran un mal ús de les facultats que se'ls hi atribueixin. Això és vàlid per aquí i per a qualsevol país, però no obstant, en tots els països hi han Consells Executius i Guberns que fan mal ús de les facultats, i aquí poden fer-ne. És un argument que s'ha repetit moltes vegades i em sembla que avui s'ha fet al·lusió al mateix. No; nosaltres hem de cercar altres garanties a part d'aquesta bona voluntat presumpta per part del Consell Executiu i del Conseller de Justícia. I com es cerquen aquestes garanties? Hi ha un altre article en el qual es diu: «els nomenaments es faran per elecció». I que vol dir elecció?

Si nosaltres no diem que sigui elecció popular o elecció d'un altre grau, o elecció en un altra forma, elecció no vol dir res; és tan indefinit i tan vague el terme, que ens quedem igual després d'haver dit elecció que abans d'haver-ho dit. Jo m'atreiria a proposar a la Comissió i al Govern que meditessin sobre la possibilitat de què modificant aquest vot particular pogués ésser admès. Jo no vull imposar a la Minoria d'Unió Socialista el turment d'estar d'acord amb nosaltres; no hi tinc cap interès; però encara que sigui contrariant aquesta inclinació natural en ells a la discrepància i al divorci amb la nostra opinió, jo crec que hi ha un punt en el qual tots podríem convergir. Ells diuen: nosaltres estem d'acord amb què hi hagi un Consell judicial que vingui a limitar les facultats del Consell Executiu per al nomenament de Jutges i Magistrats i per a intervenir en trasllats, en jubilacions, en ascensos, però nosaltres no estem conformes amb aquesta organització que els senyors de la Lliga Catalana li han donat.

El Sr. CASANOVES: Això ho ha dit la Minoria socialista; no ha sortit pas dels bancs de la Comissió.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: No, no; em refereixo al que han dit els senyors de la Minoria socialista. Nosaltres no estem d'acord amb aquesta organització tripartita — em sembla que han dit — perquè trobaven, agraïnt la part que em toca com advocat en això, que els advocats oferièssin greu perill per la seva intervenció o per a formar part de la composició d'aquest organisme. Jo crec, doncs, que es podria resoldre perfectament aquesta dificultat dient simplement en el vot particular que es constituirà un Consell Judicial, sense dir com estarà integrat, sinó sentant el principi de què es constituirà un Consell Judicial el qual intervindrà en els concursos per a nomenament del Jutges i Magistrats, i nomenament de Magistrats del Tribunal de Cassació, etc. Una llei especial determinarà la forma de constituir-se i la manera de procedir el Consell Judicial. És a dir, no diguem com estarà constituït aquest Consell Judicial, però establím el principi de què hi haurà un Consell Judicial constituït en la forma que la llei determinarà, que intervindrà en tot el relatiu a nomenaments, ascensos, trasllats, jubilacions, etc. Després haurem de fer una Llei orgànica en la qual es determinarà com aquest Consell Judicial es formarà, però establím el principi. Perquè aquí ens trobem amb dues concepcions diferents: si no diem res, és el Consell Executiu i és el Conseller de Justícia i Dret els que fan els nomenaments i intervenen en els ascensos, trasllats, jubilacions, etc. Hi havia aquí, quan parlava abans un senyor Diputat de la Majoria, que deia: això passa a Espanya. No passa absolutament a Espanya, perquè, com deia molt bé el senyor Abadal, en la Constitució de la República es senta el principi de la constitució d'una Assembla que és un principi molt semblant, anàleg, al del Consell Judicial que nosaltres proposem. Però jo dic: encara que passés a Espanya — i desgraciadament ha passat i ha passat en molts casos i continua potser passant en molts aspectes encara aquesta intervenció desgraciada del Poder executiu en els nomenaments, en les jubilacions i en els trasllats de funcionaris judicials, que els hi

treu la independència i que constitueix un veritable caciquisme judicial — jo us dic que a Catalunya això fóra molt més greu que a Espanya, molt més greu que a Espanya en general per una raó: per la més petita extensió territorial de Catalunya. A Espanya hi ha un Ministre de Justícia que entén en tots aquests nomenaments i que si és advocat i torna després a exercir, de totes maneres es troba que exerceix en una part limitada del territori en el qual ha efectuat els nomenaments; però aquí a Catalunya el Conseller de Justícia i Dret que hagi intervingut en els nomenaments, intervé de ple després en l'administració de justícia i amb aquells mateixos funcionaris que ell ha nomenat, o que ha traslladat, o que ha beneficiat o perjudicat amb les seves disposicions. I jo crec que vosaltres no ho heu de voler, no heu de voler-ho, si vetlleu com nosaltres mateixos pel prestigi de l'administració de justícia, que és inseparable del prestigi del nostre Dret i que és inseparable del bon funcionament del nostre règim autonòmic.

Tenim aquí, per consegüent, dos principis oposats: un, el del lliure nomenament del Consell Executiu i el de la intervenció de la política i del Poder executiu en la funció judicial; un altre, el que proposem nosaltres, el de què se senti en la Constitució un principi de la Constitució d'un Poder judicial, organitzem-lo després com s'estimi més adequat i més convenient, però que evitin aquesta intervenció de la política en la funció o en l'administració de justícia.

Jo us dic que és aquesta una matèria en la qual no pot haver separació de Partits. Jo invoco l'interès que tenim tots nosaltres de servir als interessos suprems de Catalunya i d'implantar l'autonomia de la manera més adequada per a salvaguardar les essències del nostre poble, perquè estudiem sinó convé introduir en la Constitució el principi d'un Poder judicial que sigui una limitació de les ingerències de la política, com s'ha fet moltes vegades d'una manera funesta en l'administració de justícia. (*Molt bé, en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Respecte al vot particular presentat per la Lliga Catalana, que en realitat ja ha estat discutit durant el debat de la totalitat, em convé fer notar al senyor Ventosa que no és per sistema que la nostra Minoria vol discrepar de la Lliga Catalana. No; és perquè les nostres posicions, les nostres doctrines, són radicalment diferents. Prova de què no és per sistema que discrepem de la Lliga Catalana, és que amb aquesta última proposta que ara ha fet hi estem absolutament d'acord. Nosaltres, aquest Consell Judicial, la constitució del qual s'haurà de fixar després per la llei, ja hem dit abans que amb aquest principi de constituir un Consell Judicial per a treure del Consell Executiu aquests nomenaments de funcionaris judicials, hi estem absolutament d'acord. Després ja discutirem com ha d'estar constituït, però el fet d'aquest organisme independent ens sembla que és un principi

sa i un principi depurador de la funció judicial. Per això, tal com ara queda redactat, després d'haver suprimit aquest intercalat que feia referència a la constitució del Consell, tal com queda redactat el vot particular de la Lliga Catalana mereix la nostra completa adhesió.

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: Realment, per a rectificar breument les paraules del senyor Ventosa i Calvell i del senyor Ruiz i Ponseti. Abundem sobre els mateixos arguments; nosaltres donem la importància extraordinària que té a l'Administració de Justícia. Lamentem en gran part que en aquest aspecte no hi hagi una totalitat d'atribucions en el que fa referència a la regió autònoma, però en quant a l'essència dels dos arguments principals que feia el senyor Ventosa i Calvell, quan deia que hi han dues posicions: la del lliure nomenament pel Consell Executiu, que vol dir intervenció del Poder en la Magistratura, que vol dir que no hi ha independència del Poder judicial o de la funció judicial; i en altre aspecte, la creació d'aquest Consell Judicial. Ja he dit abans en contestar al senyor Abadal i al mateix senyor Ruiz i Ponseti que són dues posicions gairebé inconciliables; però la del Consell Judicial és crear precisament aquest inici de Poder judicial, treure'n aquell aspecte que és funció, i funció en aquest aspecte significa que hi ha una certa alta inspecció per part dels Poders constitucionals en aquesta funció, que és una funció d'Estat. Si anàvem a això, senyor Ruiz i Ponseti, en aquesta coincidència que ha trobat, encara que ho deixéssim per una llei posterior, ja sentaríem el principi de crear un organisme la responsabilitat del qual fóra molt difícil d'establir.

Per altra part, partint del principi de què en aquesta funció judicial, com en altres funcions o en altres aspectes, té intervenció el Consell Executiu pel sol fet de nomenar els Jutges d'un concurs dintre d'un escalafó que ve produït ja per unes oposicions, que fa els trasllats i ascensos a proposta d'una Sala del Suprem, de manera que no ho fa sols pel caprici del Conseller de Justícia i Dret, si aquest sol fet ja significa que no hi ha independència ni garantia, quan aquells Jutges o Magistrats tots no poden ésser traslladats més que dintre de les normes i garanties que fixi la Llei, dintre d'unes normes que es trobarà establertes per la Llei el mateix Conseller i el mateix Govern, ¿significa això sofisticar aquesta acció? No!

A un altre aspecte es referia el senyor Ventosa i Calvell, i en feia un argument, quan ens deia: «Sovint el Conseller de Justícia i Dret serà un Advocat que tornarà a reprendre l'exercici quan sigui dimissionari del càrrec.» Però això no ens obliga precisament a crear aquest organisme, que seria un altre organisme que ja veuríem les dificultats en la seva movilització. En tot cas, podríem posar en una llei d'incompatibilitats futura, que aquell que hagi exercit el càrrec de Conseller de Justícia i Dret, durant un cert nombre d'anys no pugui exercir d'Advocat davant dels Tribunals de Catalunya. De manera que podria resoldre's

amb aquest altre aspecte, i potser fóra més elegant i menys pertorbador.

Es difícil que poguem arribar a una coincidència. Es difícil que la Comissió pugui admetre aquestes suggestions, precisament perquè signifiquen la creació, o d'un principi, o d'un organisme que en realitat no té cabuda en aquests moments, i potser també fóra perillós l'assaig. Però, de totes maneres, per tal que no s'entengui que es resol d'una manera irreflexiva o amb determinades pressions, m'atreviria a demanar la suspensió de la sessió per breus moments, per tal que es pugui reunir la Comissió de l'Estatut Interior de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència està a la disposició de la Cambra.

El Sr. LLUHÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Lluhi.

El Sr. LLUHÍ: Per a fer unes petites observacions sobre això que es discuteix, abans que es vagi a aquesta suspensió de la sessió, que sembla que s'hi va.

El Sr. PRESIDENT: El que el Parlament acordi.

El Sr. LLUHÍ: No crec que hi hagi oposició de ningú. El senyor Ventosa ha fet una afirmació que no respon a la realitat, com és la del lliure nomenament pel Conseller de Justícia i Dret. Jo crec que aquí hi ha un problema de molta importància, i és si en la Constitució, o sigui en l'Estatut, aquest problema s'ha de resoldre o si s'ha de resoldre dintre d'una llei futura. El que no es posi en la Constitució no vol dir que sigui de la lliure elecció del Conseller de Justícia i Dret; això no es pot afirmar, perquè pot venir una llei que hi posi les traves que siguin necessàries. En principi, per tant, hi ha un problema: el de si és convenient o no que aquest principi se senti dintre de l'Estatut Interior.

Després ve un altre problema, que és el d'acceptar el principi de què no intervingui el Poder executiu en el nomenament. Si això ha d'ésser un Consell Judicial que ho faci, o bé ha d'ésser el Tribunal Superior de Catalunya el que ho faci, punt de vista que també pot ésser objecte de consideració.

Quant a aquest Tribunal Superior de Catalunya, que s'accepta el principi d'elecció pel seu President, potser seria convenient allò que deia el senyor Abadal: que es fixessin també els principis d'elecció dels seus Magistrats, com seran nomenats aquestes Magistrats.

Només perquè abans de reunir-se, la Comissió ho pugui tenir present, he de dir que donat que en la discussió que va tenir lloc en les Corts Constituents, limitaren les possibilitats de l'Estatut exterior, jo en l'Estatut interior de Catalunya no hi posaria cap traves que impedis el desenvolupament futur de l'Estatut exterior. En aquest sentit, la meua idea seria que l'Estatut que ara aprovem aquí, servís per a l'Estatut exterior que fou aprovat i per a qualsevol altre que pugui sorgir; que en l'Estatut d'aquí no hi poséssim limitacions, que el dia de demà, si s'ampliava l'Estatut exterior, aquest no ens pogués obligar a una modificació o correcció de l'Estatut interior.

En aquest sentit, per tant, jo faig aquestes observacions i concreto el meu pensament, pel que pu-

gui influir en la Comissió, que jo no sentaria cap principi en la Constitució, cap principi que hi fes referència — perquè el no sentar-ne cap no vol dir que sigui el Poder executiu el que ha de fer els nomenaments d'una manera lliure, sinó en la Llei orgànica que es faci, el Tribunal Superior de Catalunya.

Això, com a primera idea. La segona, que si s'accepta el principi — que és també compartit per mi —, que no sigui de lliure elecció del Poder executiu; que hi hagi, si més no, una intervenció d'un altre organisme en aquests nomenaments, que si no els fa directament aquest organisme que es crea, almenys hi intervingui i els proposi, que no sigui en cap cas un Consell Judicial; en tot cas que sigui el Tribunal Superior de Catalunya. Aleshores, en fer-se la Llei orgànica, per a elecció dels seus Magistrats o elecció del seu President, es tinguin en compte totes les funcions que ha de resoldre en aquest sentit. I amb aquestes consideracions acabo, demanant que es tingui en compte que és un dels punts més delicats que hi ha a l'Estatut de Catalunya.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves, per la Comissió.

El Sr. CASANOVES: Era sols per fer unes manifestacions davant de les que havia fet el meu company Lluhi. Que ja haurà pogut veure per les paraules que ha expressat el membre de la Comissió que ara parla, la resistència que hi ha a acceptar aquest principi, i en una de les interrupcions que potser després no s'han portat endavant en la discussió, he avençat que podia ésser objecte d'una Llei orgànica precisament totes les atribucions i la intervenció o garantia pel nomenament, i limitacions que pogués tenir el Govern per tal de fer els nomenaments i admissió dels Magistrats en aquest sentit. El fet d'haver demanat la suspensió de la sessió per canviar impressions m'hi obligava la importància del problema, i l'atenció que dec als companys membres que componen la Comissió, per tal de tenir un nou canvi d'impressions; però la Comissió ja ha anat repetint que, dintre de l'Estatut, aquestes limitacions ens portarien potser aquelles dificultats a què alludia el meu company Lluhi.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Poques paraules, perquè si dintre de la Comissió hem de tornar a examinar el problema per a veure si es pot trobar una fórmula adequada i que pugui ésser satisfactòria, he de reservar els arguments per quan allí en parlem. Però em sembla de totes maneres oportú contestar algunes paraules a les observacions que han fet els senyors Casanoves i Lluhi, perquè no quedi a la Cambra una impressió que a judici meu fóra equívoca.

Evidentment, en l'Estatut Interior de Catalunya no hem d'anar a fer una regulació que no és pròpia d'un Estatut o d'una Constitució, sinó d'una llei; però no podem deixar, a judici meu, en l'Estatut Interior de Catalunya, de sentar aquells principis fonamentals que constitueixen una garantia pels ciutadans, i una de les coses que són essencials en una Constitució, és que s'estableixin aquells principis que marquen la línia o

la frontera que no pot traspassar el Consell Executiu. Que de tots els poders de l'Estat, en aquest cas de tots els poders de la Generalitat, si no hi han les funcions delimitades, el Govern constituït en aquest cas pel President de la Generalitat i el Consell Executiu, és el que assumeix fàcilment les funcions dels altres. Per això quan es tracta dels drets individuals, s'estableixen en altres Constitucions determinades limitacions. Quan es tracta del Parlament es diu que és el que no podrà fer el Consell Executiu, perquè està reservat al Parlament, i quan es tracta de la funció judicial, també s'estableix el límit més allà del qual no pot anar el Poder executiu respecte de la funció judicial. El senyor Casanoves tenia un escrúpol, a judici meu injustificat, quan deia: «Crearíem nosaltres aquí el que no opinem que s'hagi de crear, que és un Poder Judicial; creiem que és una funció judicial.» El senyor Casanoves estava sens dubte influït per unes paraules pronunciades pel President del Consell, senyor Azaña, en les Corts Constituents respecte a aquest punt. (El senyor Casanoves fa senyals de denegació.) Però el senyor Casanoves porta més enllà els seus escrúpols, perquè en la Constitució de la República espanyola, malgrat aquest criteri del President del Consell, s'estableix que el President del Tribunal Suprem serà designat pel Cap de l'Estat a proposta d'una Assemblea constituïda en la forma que determini la llei. De manera que la Constitució de la República espanyola estableix el mateix principi. I si no volem que es digui Consell Judicial, direm Assemblea o el que es vulgui; però estableix el mateix principi fonamental de la Constitució espanyola, que té la significació de dir que no és el Poder executiu el que pot fer el que li sembli, sinó que tindrà uns límits, haurà de comptar amb unes limitacions i haurà d'anar assessorat i assistit per una Assemblea que es formarà de tal o de qual manera.

I que aquesta Assemblea o aquest Consell sigui irresponsable, ¿d'on es treu això? Té d'ésser responsable com tots els altres organismes de la Generalitat i de l'Estat; i no pot haver-hi Consell, ni Assemblea, ni organismes de cap classe, de la classe que sigui, que a Catalunya no estigui sotmesa al Poder suprem del Parlament. De manera que, en definitiva, seria el Parlament el que determinaria com es formarà aquest Consell, i en ús de les seves facultats sobiranes, podria després variar la forma dels nomenaments, podria determinar i exigir la responsabilitat en què haguessin incorregut, i podria determinar també la manera de fer efectiva aquesta responsabilitat. Això no es prejutja...

El Sr. CASANOVES: ¿Em permet una interrupció?

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Amb molt de gust.

El Sr. CASANOVES: En aquesta ocasió parlo molt de memòria, i en tot cas ja em rectificarà la V. S. Però jo tinc idea de què quan la Dictadura, el senyor Galo i Ponte va crear un organisme així, i era a través del qual que s'exercia la influència del Poder executiu.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: No ho recorde; però és igual, perquè en cap cas hi hauria

paritat entre el règim de dictadura i el que tenim aquí, ja que en virtut del nostre Estatut, el Parlament és autoritat sobirana, i, per consegüent, en definitiva, nosaltres no tractem de constituir cap jurisdicció exempta, sinó de constituir quelcom que sigui un límit, que sigui una limitació a l'arbitrarietat o a les facultats excessives del Conseller de Justícia i del Consell Executiu.

Jo haig de dir que estaria conforme si en una llei d'incompatibilitats es consignés aquella incompatibilitat a què feia referència el senyor Casanoves, però són dues coses diferents i hi ha d'existir la incompatibilitat d'intervenir en l'exercici actiu de l'advocacia després d'haver desempenyat el càrrec del Conseller de Justícia; però això no és obstacle perquè establim aquí el principi de la manera de fer-se els nomenaments. Ara, el que si no es diu res vol dir que ho farà el Consell Executiu, em sembla evident per la següent raó: Hi ha un article que és el 66 en el qual es diu: «El President del Tribunal de Cassació de Catalunya, a més de les facultats que li atribueix la llei, tindrà la de proposar al Consell Executiu, d'acord amb la Sala de Govern, els ascensos i trasllats de Jutges i Magistrats, de conformitat amb les disposicions consignades en l'Estatut.» De manera que, respecte a ascensos i trasllats, el Consell Executiu tindrà un limitació, que és la d'actuar a proposta del President del Tribunal de Cassació, d'acord amb la Sala de Govern. Però respecte a nomenaments no es diu absolutament res. I si no es diu res i no s'estableix el que s'haurà de fer, és clar que farà els nomenaments el Consell Executiu...

El Sr. CASANOVES: Pot venir una llei orgànica.

El Sr. LLUHÍ: El que no està en l'Estatut no vol dir que no hi hagi una llei.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Naturalment, però tenim la garantia que posa un límit, de què el Parlament traça un límit al Consell Executiu en el sentit que no pugui fer aquests nomenaments amb plena llibertat, sinó que hi hagi un organisme que sigui un límit per la seva actuació.

Aquest és el principi que impera en la Constitució de la República espanyola i és el que impera en totes les altres Constitucions, que no són més que això: una carta en la qual es tracen al Govern o Poder executiu, aquelles limitacions dintre de les quals ha de moure's com a garantia dels drets dels ciutadans, com a garantia de la bona administració i com a garantia dels furs del Parlament. I que s'introdueixi aquest principi és el que demanem en el nostre vot particular.

Pel demés, quant a la fórmula concreta i forma de redactar-la, podem examinar-ho en el si de la Comissió: I molt celebrariem i no exclusivament per nosaltres, que no posem en aquestes qüestions cap interès de Partit ni interessos d'amor propi, que poguéssim arribar a una solució que assegurés en bé de Catalunya i per la bona implantació de l'Estatut, la millor organització de l'administració de justícia. (*Molt bé!, en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: Aprofitant la benevolència del senyor President en donar extensió a aquest debat, ens hem de permetre una observació a les paraules, que en general considero justes, del senyor Lluhi.

Creiem, efectivament, que el fet de què no es digui res no prejutja que necessàriament hagin de fer-se aquestes coses pel Consell Executiu, però com feia notar el senyor Ventosa i Calvell en l'article 65 ja es diu que els ascensos i trasllats resten reservats al Tribunal de Cassació. I respecte a aquest punt, sense ésser coneixedors afortunadament de l'administració de justícia, (*Rialles.*) ens proposem dir el que diria un home del carrer, el que diria la veu del que al nostre entendre és el sentit comú. Si el Tribunal de Cassació és l'encarregat d'aprovar o desaprovar el que facin els Jutges i Magistrats en general, si és el que en darrer recurs ha de decidir respecte a les decisions dels funcionaris judicials, creiem que no ha d'ésser el que ha d'intervenir en els seus nomenaments, ascensos i trasllats. Creiem que en això ha d'intervenir-hi un organisme que no sigui precisament el Tribunal de Cassació; i per això és pel que donem la nostra aprovació a aquest Consell judicial o a l'organisme que sigui i constituït de la forma que sigui, mentre sigui un resultat de l'elecció, no precisament d'una elecció directa, sinó d'una elecció en la forma que determini la llei posterior, la llei orgànica de la funció judicial.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn la sessió, per a poder-se reunir la Comissió.

(*En reprendre's la sessió ocupa la presidència el Vice-president segon de la Cambra, senyor Antoni Martínez i Domingo.*)

(*Es llegeix la nova redacció de l'article 65.*)

«El President del Tribunal de Cassació de Catalunya serà designat per elecció. Una llei complementària regularà el procediment i les condicions de l'elecció del President d'aquest Tribunal i la forma de procedir al nomenament dels Magistrats del mateix i dels altres funcionaris judicials.»

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Sols per a complir una paraula que he donat en el si de la Comissió al President, de què li preguntaria a veure si hi ha un mitjà de saber que vol dir aquesta paraula elecció, doncs no es diu ni s'indica somerament. Quan es diu, per exemple, en una Llei municipal o en una Constitució, que els Ajuntaments seran elegits, no es diu «seran elegits», sinó «seran elegits pel poble»; quan es diu que els Diputats seran elegits, es diu que seran elegits pels electors corresponents; però dir simplement «seran elegits», la paraula «elegits» no diu res, és una abstracció tan gran que, francament, em sembla que en una Constitució el posar-hi paraules absolutament vanes més aviat hi fan nosa que no nas servei.

El Sr. PRESIDENT: Perdoni el senyor Duran i Ventosa, pel bon ordre de la discussió. És que es manté el vot particular?

El Sr. DURAN I VENTOSA: S'ha retirat.

El Sr. PRESIDENT: S'ha retirat? Pot continuar en l'ús de la paraula la V. S.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Són una sèrie d'observacions a l'article que anem a discutir i suposo que a aprovar.

Nosaltres ja suposem el que deu haver succeït, i és que originàriament devia regnar en l'esperit dels autors d'aquesta part del Projecte, la idea d'anar a parar a què els càrrecs judicials fossin designats per mitjà del sufragi universal. És de suposar que originàriament va haver-hi aquest romanticisme democràtic, una imitació d'allò que es diu que amb major o menor resultat hi ha en alguns països d'Amèrica, però que a Europa no han tingut pas unes aplicacions concretes. Hem de suposar que en aquest període de redacció del Projecte d'Estatut Interior de Catalunya, van dominar aquests corrents romàntics de democràcia, en aquell moment. Que després s'han anat fent càrrec que això era inaplicable, que després probablement algú ha fet aquell argument cabdal que ha donat el senyor Casanoves en la primera part de la sessió, dient-nos que l'elecció del President del Tribunal de Cassació mitjançant sufragi universal, crearia, ho volguéssim o no, es reconegué o no en la lletra de la Llei, un Poder que fóra superior inclús al del President de la Generalitat. Perquè fectivament el President de la Generalitat no té més que un Poder delegat del Parlament, i el President d'un Tribunal de Cassació elegit per sufragi universal, tindria un Poder emanat del poble mateix. Nosaltres compremem que deu haver-hi hagut una rectificació de judici, i com que recordo que fa pocs dies, em sembla que fou el senyor Pi i Sunyer, el qual deia molt encertadament que en alguns països d'Europa se'n rein de nosaltres perquè creïem en la conseqüència, i ells diuen que sempre que un Govern, un Partit, o un home, troba que s'hà equivocat, el més lògic és dir que s'ha equivocat i rectificar aquella incorrecció en què hagi incorregut, tan si se'n adona d'aquella equivocació el dia següent, o al cap de tres anys, immediatament que se'n dona compte, està bé de fer-ho. En aquest sentit no critiquem pas el canvi de criteri de la Comissió, però aleshores valdria més suprimir del tot la paraula, perquè dir que serà per elecció, sense dir qui és que elegirà, em sembla una perfecta incongruència. Jo espero, de totes maneres, de l'habilitat reconeguda del nostre company senyor Casanoves, que ja trobarà alguna explicació més o menys racional de la forma en què apareix redactat aquest article; ho espero perquè li he demanat en el si de la Comissió. Naturalment que això no té una gran importància en el moment en què es diu ja que això ho determinarà la Llei; ens remetrem a allò que la Llei digui. Per més que em sembla que ha estat una llàstima que la Comissió no acceptés la meua suggerència, perquè si de totes maneres tots aquests articles han de venir a parar a què ja es farà una Llei i que aquesta organitzarà els nomenaments, els ascensos, els trasllats i els càstigs dels Tribunals, valia més que en lloc de fer tants articles n'haguéssim fet un que digués que una Llei regularà l'organització del Poder judicial a Catalunya, i així ens haguéssim estalviat molt temps i no hauríem

molestat a aquells companys que sempre diuen que fem uns discursos massa llargs i que emprem una excessiva verborrea en les nostres tasques parlamentàries.

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: Senyor Duran i Ventosa, jo temo que el decepcionaré, perquè no es necessita, naturalment, buscar aquella subtileza a què ha alludit la V. S. anteriorment, ni aquella habilitat. No és qüestió d'habilitat ni subtileza contestar a la pregunta que la V. S. m'ha fet.

Primerament, he de dir que potser no hi ha estat mai una idea de ningú, ni en l'avantprojecte, ni en el projecte de la primitiva Comissió, i des de la Comissió actual en cap moment, que aquesta elecció pogués fer-se per sufragi directe. Ha reconegut el senyor Duran i Ventosa la força de l'argument que havia fet jo anteriorment en dir que això ens portaria un desequilibri de Poder que en tot cas, en estudiar els poders constitucionals, hauria estat una certa manca de previsió, que en les hores reflexives i de meditació i deliberació del Parlament, en tal cas s'hauria de recticar.

Elecció! Troba el senyor Duran i Ventosa que quan es parla d'elecció, fent referència a altres lleis, es refereix si seran de primer o segon grau, per ciutadans dels dos sexes, o d'un sol, o per qui sigui, o serà per una assemblea, o pel Parlament. Fins aquí en dir, «per elecció», nosaltres no féiem una cosa tan abstracta, sinó que sentàvem un principi; sentàvem el principi de què no es deixaria mai el nomenament del President del Tribunal de Cassació a l'arbitri o al caprici del Consell ni del Conseller de Justícia, ni dels altres Poders que hi hagin amb referència a la Generalitat de Catalunya. Ha d'ésser per elecció. Ara no la determinem, però la determinarà una Llei complementària. Podria ésser l'elecció feta directament pel Parlament; podria ésser feta per una assemblea mixta entre Parlament i funcionaris judicials; podria ésser feta en la forma antipartita a què semblava que s'inclinava en el seu vot particular Lliga Catalana, en parlar dels Col·legis d'Advocats, Notarials i altres funcionaris judicials. Pot meditar-se i pot buscar-se en aquests aspectes tot el que convingui més a la Llei. *(Se senten unes paraules que no arriben clarament als taquígrafs.)*

Jo em permetria dir que les interrupcions potser em distreuen i fins em fan perdre aquella subtileza que esperava de mi el senyor Duran i Ventosa. El senyor Duran i Ventosa voldria que dintre de l'Estatut orgànic de Catalunya hi hagués, per exemple, ja d'una manera casuística i articulada, tot el que serien aquestes petites disposicions i regularitzacions dels nomenaments. Jo, francament, no ho he vist en cap Constitució, i totes fan referència a aquestes lleis orgàniques posteriors o suplementàries, com vulgui dir-los la V. S. En el transcurs de la discussió de l'Estatut i, per tant, per analogia amb l'argument que vaig a fer immediatament, s'ha trobat amb el mateix que fa referència a la relació de poders, que potser no havia quedat prou clar. Jo he vist en països ben constitucionals i ben demòcrates, aquell país que deia el senyor Duran i Ventosa que té reminiscències monàrquiques, però que té fonament una tradició democràtica dintre de les seves lleis, i la

que emana d'una Constitució, que és França, no ignorarà el senyor Duran i Ventosa com es va proclamar la República a França després de l'imperi; que no hi ha constitució. Hi ha una llei que fa referència, em sembla, al Senat, que és la del 76; hi ha una altra llei que fa referència als poders; hi ha una altra llei que hi fa referència, modificada posteriorment, i després hi ha la llei de caixes d'amortitzacions que també és una llei constitucional votada per l'Assemblea de Versalles, quan el Govern Poincaré. Fa referència a finances, i veig la curiositat del senyor Ventosa i Calvell, però aquesta fou votada a Versalles, precisament, i, per tant, té caràcter constitucional.

Perquè no cal que en una Constitució s'hagin de marcar aquestes directives, i la directiva de l'elecció en aquest cas significa això: significa que té una tal categoria la Presidència del Tribunal de Cassació que té un nomenament especial per l'elecció, elecció que determinarà en la seva forma específica el Parlament. Potser en el dia de demà s'establirà que sigui el Parlament el que el nomeni, i això no vol dir que no tingui independència aquest President del Tribunal. Potser sí que caldrà fer una Assemblea tal com preveu també la Constitució espanyola per a cercar el seu nexa i l'entitat que ha de nomenar el President del Tribunal de la República espanyola. Això serà el Parlament el que ho decidirà en definitiva.

Per tant, creiem que en aquesta forma que assenyalava la nova redacció que s'ha donat a l'article queden aclarits i esvaïts tots els dubtes que pugui tenir la V. S., inclús aquella petita omisió que hi havia referent al nomenament de Jutges, Magistrats i altres funcionaris estant previst en aquest article i en aquella Llei orgànica, potser sí que s'hauran de posar les lleis complementàries determinant totes les funcions prerrogatives, honors i categories.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: No tenim el més lleuger propòsit de perllongar una discussió com aquesta que no té transcendència en el moment actual. No obstant, ens veiem en el cas de dir al senyor Casanoves que no ens ha convençut i que considerem que molt probablement no haurà convençut als altres senyors Diputats. Però no tractem ara tampoc de fer unes disquisicions acadèmiques per a veure quins tenen raó i quins no. Insistim en què dir simplement que un càrrec serà proveït per elecció, és igual que si diguéssim que el tal càrrec era previst per nomenament. «Nomenament» no vol dir res, si no es diu qui farà el nomenament; igualment «elecció» no diu res, si no es diu qui farà aquesta elecció, a part que volguem treure l'única conseqüència de què l'únic que s'ha dit és que no podrà ésser nomenat pel Consell Executiu. Això és el que sembla desprendre's i en aquest sentit ho recollim. Però no essent així, la paraula elecció sembla referir-se gramaticalment parlant a un element plural.

No sabem perquè ha hagut de fer-se un Projecte de Constitució sense donar orientacions més que a les coses platòniques; no sabem perquè hem

de discutir tant el que és platònic i parlem tan poc del que és categòric, precís i concret, perquè sembla que en una Constitució hauria de marcar-se les orientacions degudes i determinar-se si ha d'ésser una pluralitat la que ha de procedir a aquesta elecció. Si és així, no és que demanem una relació casuística; però sí demanem que si la pluralitat no pot ésser representada pel sufragi universal ni per l'element corporatiu com nosaltres proposem, i no diem tampoc que ha d'ésser pel Parlament, no sabem quina serà aquesta pluralitat. ¿Es que es pot deixar al Parlament la resolució futura amb una gran llibertat d'acció? Acceptem-ho així; però aleshores que consti que la redacció no és molt afortunada; i sols hem de deduir de les declaracions que aquí s'han fet que aquest nomenament no pot venir per una sola personalitat, o sigui pel Conseller de Justícia ni tampoc pel Consell Executiu, ni tampoc en virtut de sufragi universal. Pel dit, crec haver posat de manifest que podia haver-se trobat una altra redacció més afortunada; però en definitiva, no és del nostre propòsit insistir sobre paraules.

El Sr. CASANOVES: Serà elegit per un organisme extern o una pluralitat externa del Govern.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Creiem que la redacció hauria estat més bona suprimint la paraula «elecció» i dir que aquests càrrecs seran proveïts de conformitat al que disposin les lleis.

I acabo perquè amb les manifestacions fetes em sembla que he dit prou.

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: Respecte a aquest punt de l'elecció es senyala, en contra del que opina i sustenta el senyor Duran i Ventosa, un procediment: el de l'elecció. Exclou el nomenament per part del Consell; admet totes les possibilitats de l'elecció i no s'indica la impossibilitat de què sigui elegit per sufragi; ho pot elegir el Parlament, una Assemblea o les Corporacions que designi el propi Parlament en la llei complementària. I es senyala un camí per a donar aquesta alta significació, aquesta alta categoria a la Presidència del Tribunal de Cassació de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Reglamentàriament, la Presidència ha de preguntar a la Minoria d'Unió Socialista de Catalunya si manté el seu vot particular a l'article 65.

El Sr. COMORERA: Sí; el mantenim.

El Sr. PRESIDENT: Així, s'ha de procedir a votació. S'aprova el vot particular presentat i defensat per la Minoria d'Unió Socialista de Catalunya? Resta rebutjat aquest vot particular amb els vots a favor de la Minoria d'Unió Socialista de Catalunya.

El Sr. GALÉS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana.

Diversos Srs. DIPUTATS de la Minoria de Lliga Catalana: El retirem.

El Sr. PRESIDENT: Resta retirat. S'aprova l'article 65? Aprovat. El senyor Galés té la paraula.

El Sr. GALÉS: En explicar el meu vot no ha de constituir per a mi cap violència les paraules que pu-

gui dir en relació a la conformitat amb el dictamen de la Comissió i la majoria; perquè la explicació del meu vot no ha de representar per a mi la menor contrarietat en ordre de deures de Partit. Començo per declarar que, ans el contrari, el dictamen tal com ha quedat redactat suposa que és el millor que es podia i que es pot fer dintre els límits en què s'ha de desenrotllar l'Estatut Interior de Catalunya; però jo, en aquest punt, em trobo en el cas de què, desgraciadament, moltes vegades s'haurà de sentir una violència interior per a tenir que constrenyir-se en tractar d'aquestes matèries transcendents, capdals i fonamentals per al nostre poble que es subjecta a unes normes estrictes i a unes facultats que són evidentment deficientes. Si aquí del que es tracta és de què Catalunya es pugui donar una bona administració de justícia i partim, perquè hem de partir els que volem dir la veritat de què l'administració de justícia actual, l'administració de justícia d'avui dia, és en extrem deficient; i renuncio a donar la meua opinió particular, però sí diré que s'apropa molt en aquest punt a l'expressada per la Minoria d'Unió Socialista de Catalunya respecte a la qüestió. Hem d'ésser radicals i sustentar les nostres conviccions; i en aquest sentit hem de significar aquest sentiment que nosaltres, la Comissió, la Majoria i tot el Parlament de Catalunya ha sentit per haver-se de reduir a tractar l'organització de justícia sense poder entrar en el vertader fons de la qüestió. Perquè es dona el cas que aquí hem discutit com es farien els nomenaments; però no podem discutir les coses essencials de la matèria prima, sobre les quals han de versar aquests nomenaments, i nosaltres ens hem limitat a l'elecció, a escollir entre els que vénen dintre un escalafó, dintre uns concursos, unes oposicions, en les quals Catalunya no ha intervingut per a res. I amb això ens manca, tots ho sabem bé, ens manca aquell principi essencial amb què sempre hem defensat les reivindicacions catalaníssimes de què els homes que han administrat justícia en un país han d'ésser nats en el mateix país on s'ha d'administrar justícia. Però això nosaltres no ho podem obtenir, i per això diem, sense que les nostres paraules signifiquin de cap manera una discrepància amb la Comissió, que entenem que aquesta ha fet el millor que podia fer dintre els límits que li vénen marcats; però sí desitgem també, d'acord amb el debat de la Constitució, manifestar aquesta intensa violència que sentim per haver-nos de constrenyir en parlar de les coses fonamentals de Catalunya a coses de detall, a coses de forma, perquè nosaltres no tenim les atribucions necessàries per a poder respondre als desitjos del poble de Catalunya, de què la justícia sigui administrada com tots desitgem.

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: L'explicació del vot per part del senyor Galés podria semblar una discrepància en el si de la Majoria, però és possible en aquest aspecte que estiguem d'acord, perquè també és possible que el senyor Galés hagi oblidat que en entrar en el debat de totalitat ja he fet jo aquestes manifestacions i aquestes reserves, especialment en el que fa referència a l'administració de justícia, o en les funcions judicials, que és on se'ns ha regatejat més.

El Sr. DURAN I VENTOSA: I l'ensenyament?

El Sr. CASANOVES: I aquestes reserves han estat també fetes per la Comissió, tota vegada que nosaltres hem de moure'ns dintre de les atribucions que tenim.

El Sr. PRESIDENT: Article 66. Hi ha un vot particular. Llegeixi's el vot particular. (El senyor Secretari llegeix el vot particular.)

El Sr. VENTOSA I CALVELL: El retirem.

El Sr. TAULER: En l'article de la Comissió hi ha una petita modificació a fer. Es tracta d'una sola paraula, però té molta importància. Al final d'aquest article diu: «de conformitat amb les disposicions consignades en l'Estatut»; i es tracta d'afegir: «les disposicions legals».

El Sr. DURAN I VENTOSA: Hi estem d'acord.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'article amb la modificació proposada per la Comissió? Resta aprovat. Article 67. S'aprova? Resta aprovat. Article 68. Hi ha un vot particular. Llegeixi's. (El senyor Secretari el llegeix.)

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano la supressió d'aquest article i lamento no haver-ne parlat, perquè estàvem ocupats en altres problemes. Crec que aquest article no té raó d'ésser. Aquest article ha estat pres d'un de la Constitució de la República en el qual s'estableix el dret de reclamar pels errors judicials o delictes comesos per funcionaris judicials, i estableix la responsabilitat subsidiària de l'Estat per aquestes indemnitzacions. Aquí, en l'Estatut Interior, es ve a reproduir el mateix concepte però aplicant-lo a la Generalitat de Catalunya, i no es pot aplicar perquè en aquest article 68 es diu que tothom té dret, en els casos i formes determinats per la llei, a ésser indemnitzats pels perjudicis que els siguin causats per errors judicials i altres delictes comesos pels funcionaris judicials nomenats lliurement pels funcionaris de la Generalitat. I jo pregunto: ¿Què vol dir nomenats lliurement per la Generalitat? ¿Quins són els funcionaris judicials nomenats lliurement per la Generalitat? Els Jutges, no, perquè el nomenament dels Jutges ve determinat en l'Estatut aprovat per les Corts Constituents i s'han de fer aquests nomenaments per mitjà de concurs i entre funcionaris de la carrera judicial. I jo pregunto: ¿Seria just que la Generalitat, que no pot nomenar aquests Jutges com li sembli, respongui dels errors judicials que cometin? És evident, doncs, que no poden posar aquest precepte. ¿Quins altres funcionaris hi ha que puguin nomenar-se lliurement? El Tribunal de Cassació i el President, però els errors judicials i els delictes d'aquests funcionaris, ¿qui els determina? Perquè el Tribunal de Cassació és el que diu la darrera paraula. ¿Com determinarem, doncs, els errors judicials que cometi? És, doncs, un article redundant i jo crec que seria millor suprimir-lo a mantenir un article que no pot tenir sentit ni aplicació.

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: Les paraules del senyor Ventosa i Calvell, que ja s'havien produït al si de la Comissió, no deixen d'impressionar-nos, però nosaltres, en el que fa referència a l'Estatut, no hem limitat les esperances de reivindicació ni ens hem circumscrit a les atribucions en aquest ordre o en altres ordres que se'ns hagi regatejat. Volem consignar en aquest moment aquí — i per això hi ha la paraula «lliurement» — perquè si hi ha un moment en què els nomenaments dels funcionaris judicials recaigui a la responsabilitat de la Generalitat de Catalunya, puguin haver-hi les indemnitzacions que calguin pels errors comesos pels funcionaris judicials. Potser en aquest moment, no movent-nos amb llibertat absoluta en el nomenament d'aquests funcionaris, la responsabilitat absoluta recaigui, amb la Constitució a la mà, a l'Estat; però potser tingui en aquest sentit una atenuació a la que nosaltres no podem renunciar i per aquest cas consignem això i reafirmem el principi de què hi hagi aquesta responsabilitat o aquestes indemnitzacions per a reparar els errors judicials i els delictes comesos pels funcionaris.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Jo pregaria a la Comissió que abans de passar a votar aquest article s'hi pensés un xic més perquè avui, segons la Constitució de la República espanyola, l'Estat respon subsidiàriament dels errors judicials que cometin els funcionaris. No és solament per un precepte de la Constitució, sinó també perquè és just que l'Estat respongui, perquè de l'Estat és el Cos de Funcionaris Judicials. Nosaltres solament podem nomenar en concurs entre aquests funcionaris i altrament no legislem per un Estatut futur sinó pel present. I no hem de caure, per tant, en el quixotisme de dir que la Generalitat respondrà d'uns funcionaris que són de l'escalafó de l'Estat.

El Sr. CASANOVES: No en respon. Diu «lliurement». Si hi ha possibilitat de què siguin nomenats lliurement, sí.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Llavors enganyem el poble, perquè posem disposicions en un article que no ha de tenir efectivitat. Per conse-

guent, si això no vol dir res i exclou els Jutges, nosaltres anem a enganyar el públic perquè li diem allò de la responsabilitat subsidiària de la Generalitat que no tenim i fem una manifestació equívoca, ja que no els nomenem lliurement. Deixem la disposició o l'article de la Constitució de la República espanyola, ja que es tracta d'un Cos de Funcionaris Judicials de l'Estat, garantitzats per l'Estat i imposats per l'Estat. Que sigui doncs l'Estat qui en respongui. Aquest és el nostre criteri. Pregaria, doncs, a la Comissió que abans de produir-se en sentit negatiu reflexioni i deixem la votació per a demà.

El Sr. CASANOVES: Jo he d'insistir en què no deixen de causar impressió les paraules del senyor Ventosa i Calvell. No hi ha nomenament lliure per part de la Generalitat, indubtablement. Nosaltres no legislem per a l'avenir; legislem pel moment present dintre de les atribucions que tenim, indubtablement; però, per altra part, nosaltres hem de consignar que, en respondre d'una manera subsidiària la Generalitat de Catalunya, no enganyem a ningú, perquè pot cometre's un error judicial o un delictes. Hi ha la responsabilitat subsidiària de l'Estat; en aquest cas, el que hagi estat víctima troba immediatament la indemnització dirigint-se a l'Estat. En tal cas, potser per manca d'una cooperació de l'Estat en aquest sentit podria ja subsidiàriament ésser-ne responsable la Generalitat; és a dir, és l'afirmació del principi que nosaltres no tindriem cap inconvenient, si poguéssim fer lliurement el nomenament de tots els funcionaris judicials, de també respondre d'aquestes indemnitzacions i d'aquests errors comesos pels funcionaris. Per altra part, la Comissió no té cap inconvenient en no anar avui a la votació de l'article, i en aquest moment jo demanaria a la Presidència que suspengués la sessió, donat l'avançat de l'hora. (*Assentiment general.*)

El Sr. PRESIDENT: La Presidència no hi té cap inconvenient.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de divendres

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre l'Estatut Interior de Catalunya. (*S'aixeca la sessió a dos quarts de nou i tres minuts de la vetlla.*)

